dolmuş

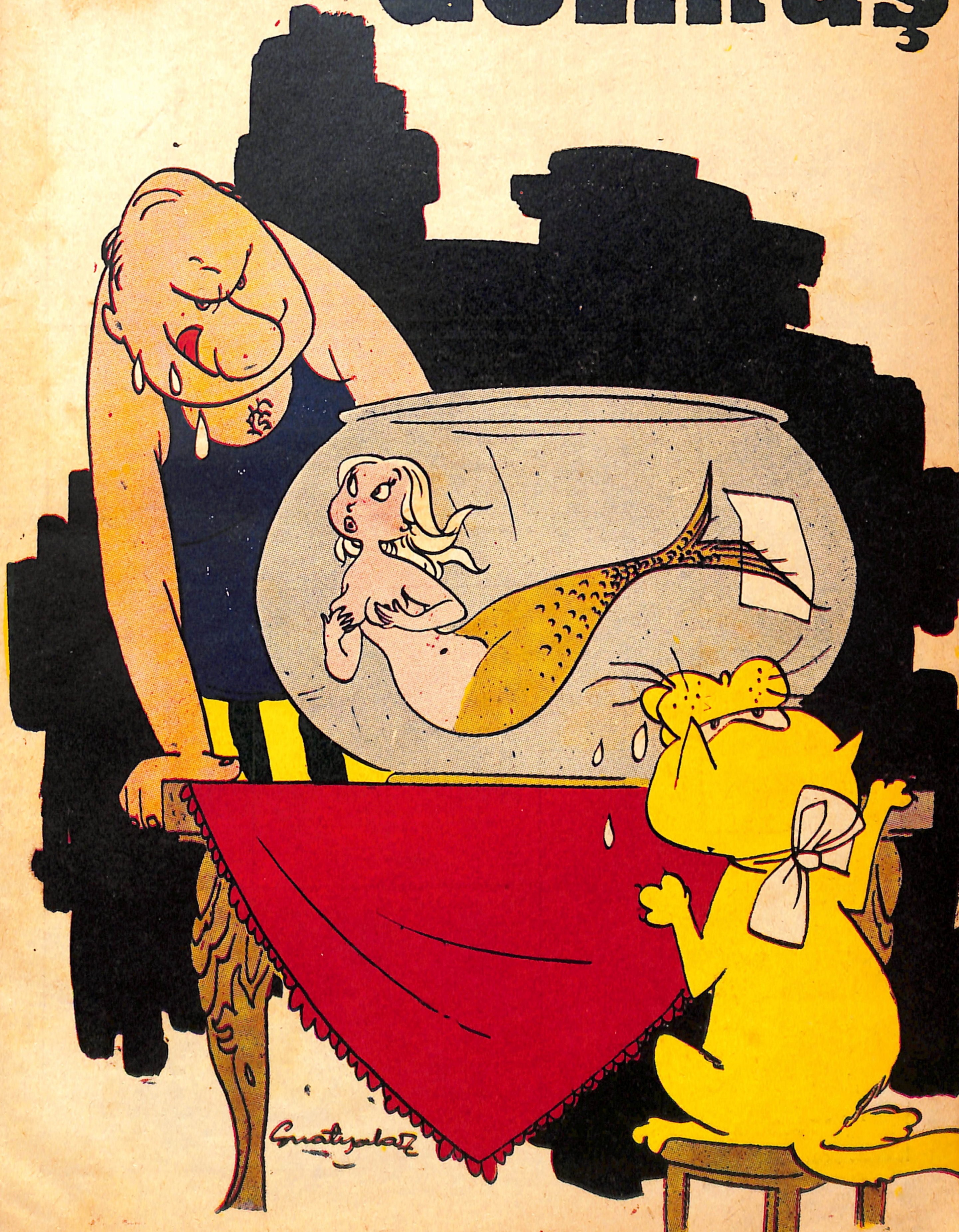

ÇİFTE TEHLİKE !..

ALTAN ERBULAK — YENİSABAH

— Atom bombası insanların zekâsını açıyormuş —

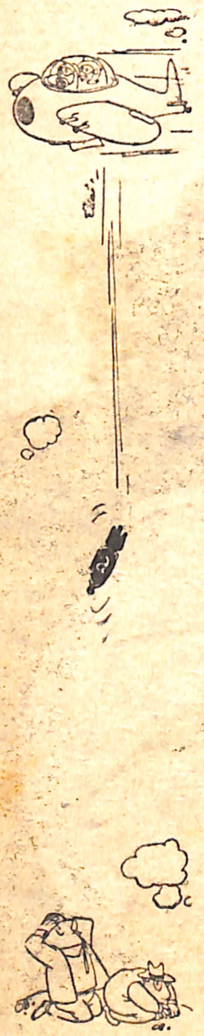

Pilot — Bombayı bıraktım.. Artık aşağıdakilerin akılları başlarına gelir

BAHAR BAYRAMINDAN İLHAMLAR

.GÜLHANE HATTI.

TURHAN SELÇUK — MİLLİYET

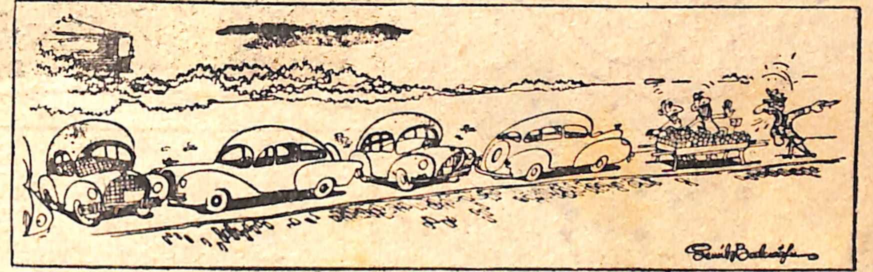

Cadde ve trotuvarlar işgal edilemiyecek.. — Gazeteler —

— BAK, SENDEN BAŞKA KİMSE İŞGAL EDİYOR MU KALDIRIMI ?..

SEMİH BALCIOĞLU — HÜRRİYET

FERRUH DOĞAN — VATAN

MURAKABE

BİT Pazarı

İstanbullu — Affedersiniz Bay Turist, Topkapı Sarayına nereden gidilir?..

ALİ ULVİ — CUMHURİYET

NEHAR TÜBLEK — DÜNYA

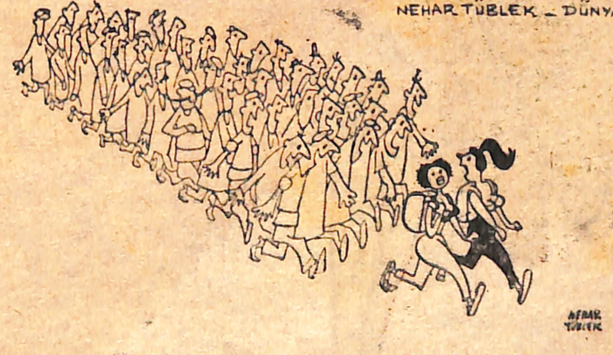

Yaya turist — İstanbul'a geldik galiba!..

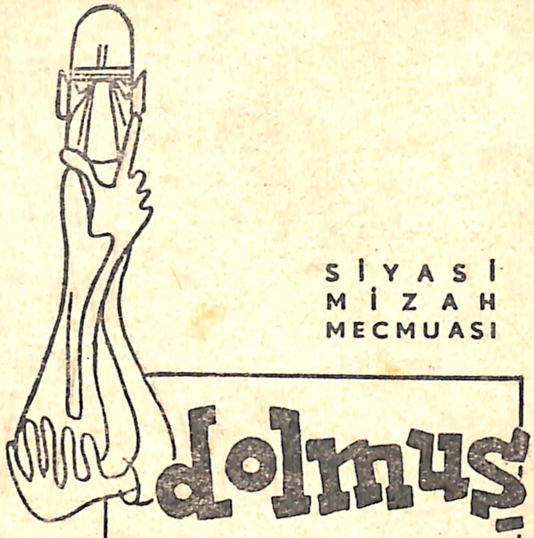

SİYASİ
MİZAH
MECMUASI

İMTİYAZ SAHİBİ:
ÇİZGİ NEŞRİYAT
MATBAACILIK
TİCARET EVİ ADINA
OSMAN A. KERMEN
SAHİPLERİ:
OSMAN A. KERMEN
TURHAN SELÇUK
İLHAN SELÇUK

UMUMÎ NEŞRİYAT
MÜDÜRÜ
İLHAN SELÇUK

T. SEKRETER
MEHMET BENLİ
KARİKATÜR
SEKRETERİ
MENGÜ ERTEL

İDARE:
ABDULLAH SERPİL

İDAREHANE:
BABIÂLİ CADDESİ
AYDINLIK HAN
No. 29, 30, 31, 32

ABONE ŞARTLARI:
3 AYLIK 9 LİRA
6 AYLIK 18 LİRA
1 SENELİK 36 LİRA

ECNEBİ ÜLKELERE
İKİ MİSLİDİR

İLÂN ŞARTLARI:
KAPAK İÇİ 320 T.L.
İÇ SAYFALAR
SANTİMİ 4 T. L.

FİATI 75 KURUŞ

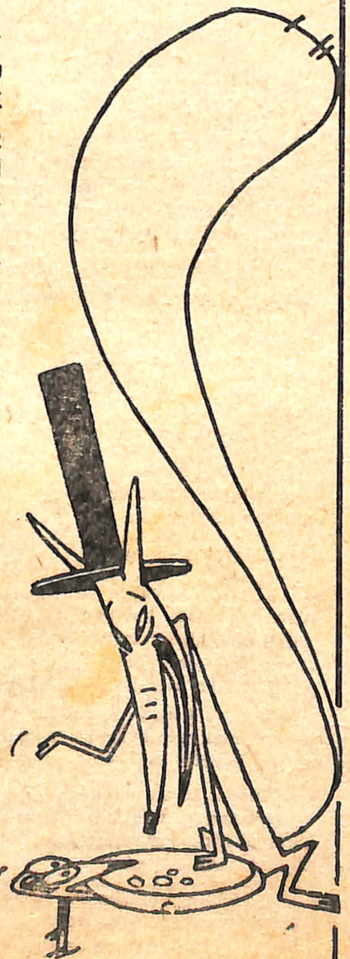

Suat Yalaz

BARAJ

Yer buhranı

Bayramda çok şükür, her şeyimiz boldu, her şeyimiz ganiydi ama, ufak bir sıkıntımız vardı. Sade: Yersizlik! Ne parasızlık, ne pulsuzluk ne kahvesizlik ne şekersizlik, sadece yersizlik...

Tramvaya bineceksiniz, tramvaylar bol, sadece yer yok. Vapura, otobüse bineceksiniz hepsi bol, trene bineceksiniz, elektriklisine kadar var... Fakat binemezsiniz, yer yok!

Hani bir sevgiliniz olsa, sinemaya kapağı atmak isteseniz. Hemen kapıda çeviriyorlar sizi:

«Yer yok!»

Plâj... «Yer yok!»

Vapurun alt kamarası «yer yok!» Gazinonun üst taraçası, «yok, yer yok!» alıp sevgilinizi Bektaşi babası gibi camiye de sokamazsınız ya. Soksanız bile başınıza gelecek ilk felâket yine yersizlikten olacak elbet.

«Peki, bu yer buhranında sen ne yaptın bayramda?» diye mi soruyorsunuz! Durun söyleyeyim:

«Yerimden olurum diye kıpırdamadım yerimden. Oturdum, oturduğum yerde!»

En açıkgözlerimiz de böyle yapmıyor mu?

Size de tavsiye ederim.

Dizildiği ve Basıldığı yer: ŞEHİR MATBAASI
Ankara caddesi 48/B — Telefon: 22 68 38

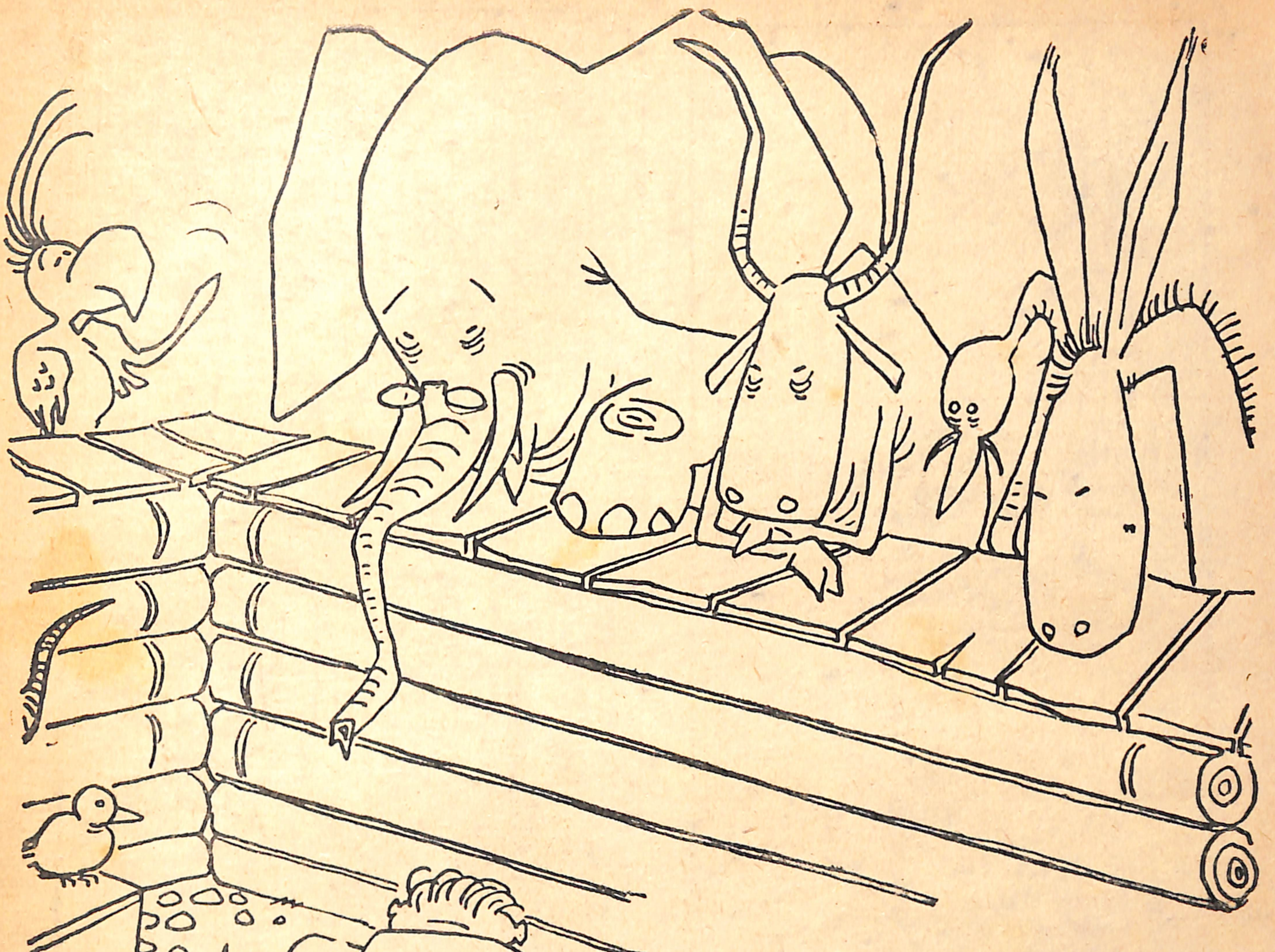

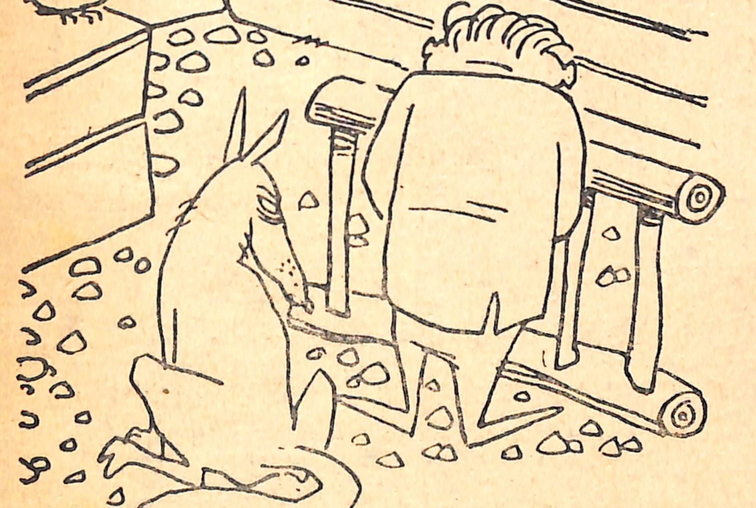

Ben Bir İnsanım !

Sabaha bir iki saat kalmış. Elimde kalem, önümde kâğıt, gözlerim kapanıyor, başım göğsüme düşüyor.

Kendimi bir ormanda bulu - yorum. Ellerim kelepçeli. İki kurdun arasında gidiyorum. Ormanın ortasında bir alana geliyoruz. Bildiğim, bilmedi ğim gördüğüm, görmediğim ne kadar hayvan varsa toplan - mış. Beni getiren kurtlara,

— Bunlar beni yiyecekler mi? diye sordum.

— Kanunda suçunun cezası neyse o olacak, dedi. Alanın ortasına kütüklerden bir kürsü yapılmış.

— Ormanda kanun olur mu diye sordum.

— Burası hayvanlar mahkemesi, dedi, her yerin kendine göre bir kanunu vardır.

Kürsüdeki jüri başkanı kart bir öküzdü. Üyeler de besli bir katır, gözlüklü bir fil, bir de uzun bıyıklı deve kuşu...

Hayvanların temsilcisi papağandı. Pireden deveye kadar bütün hayvanlar da dinleyici yerlerini doldurmuşlar.

Çağırdılar:

— Âdem Aleyhisselâm oğlu konuşan hayvaaan!.

Üstüme alınmadığım için hiç oralı olmadım. Beni getiren kurtlardan biri dürttü:

— Haydi, yürü!.

Gösterilen sanık yerini aldım. Dinleyici hayvanlardan kükreme, havlama, hırlama, miyavlama, kişneme, ötme, gıdaklama sesleri bir uğultu halinde yükseliyordu.

Başkan, arka ayağını üç defa kürsüye vurarak, gürültü yapan hayvanları susturdu. Daktilo bıldırcına,

— Yaz kızım, dedi, insan olmak ve insanlık etmek suçlarından sanık Âdem Aleyhisselâm oğlu konuşan ve yazan hayvan mahkeme salonuna alındı.

Sonra adımı sanımı, işimi gücümü sordular. Papağan ayağa kalktı. Gagasını mendiline sümkürdü. İki defa öksürüp boğazını temizledikten sonra iddianamesini okumağa başladı:

— Sanık konuşan ve yazan hayvanın dilini ve elini tutmak suretiyle, İnsanlıkta direnmesi, yapılan ihtar ve verilen gözdağlarını hiçe sayarak orman kanununun bütün maddelerini çiğniyerek insan kalmakta inad etmesi sonunda, kralımız aslan tarafından kendisinin orman

kanunu içinde param parça edilerek yenilmesi emredildiğinden sanığın cezalandırılmasını istiyorum.

— Papağanın iddiasını dinledin, buna karşı ne diyorsun?

— Yüksek jüriyi teşkil eden sayın öküz, sayın fil, saygı değer katır ve pek sayın devekuşu da bilirler ki papağan ancak kendisine öğretilen lâfları tekrarlar. Bütün söyledik - lerini kralınız arslandan öğrenmiştir. Bundan ötürü...

Dinleyici hayvanlar,

— Şu aşağılık insanı söyletmeyin! Parçalayalım, yiyelim! diye bağırışmaya başladılar.

Jüri Başkanı, ayağını kürsüye vurarak gürültüyü bastırdı.

— Oy birliği ile mahkemenin gizli yapılmasına karar verildi, dedi:

— Aman, diye bağırdım, nasıl olur.

Beni susturdular. Dinleyici hayvanları dışarı çıkardılar. Başkan,

— Tanık manda gelsin! dedi.

İçeri giren manda anlatmağa başladı:

— Bu konuşan ve yazan hayvan bana manda diye hakaret etmiştir.

Başkan,

— Bak ne diyor? dedi.

— Evet, dedim, kendisi manda olduğu için manda dedim.

Başkan,

— Sen bilmiyor musun, dedi, mandaya manda demek yasaktır.

Bilmiyordum.

— Okuma yazma bilsin bilmesin, ormanda otursun denizde yaşasın her canlı kanunu bilmek zorundadır.

Baktım ki okka altına gideceğim,

— Bir vekil tutacağım, dedim.

— Pek âlâ, kendine vekil tutman için on dakika ara veriyorum.

Alandan dışarı çıktım. Bütün hayvanlar benimle alay ediyorlardı.

Havada, üstümde uçan bir karga tam tepeme gelince suratıma bir münasebetsizlik yaptı. Bu, onları büsbütün güldürdü.

— Hayvan kardeşlerim, dedim, bir vekile ihtiyacım var.

Bir engerek yılanı,

— Seni sokup zehirlememe müsaade edersen ben savunmanı yaparım, dedi.

Sırtlan,

— Kolunu verirsen vekâletini alırım, dedi.

Bir ayı geldi,

— Vekâletini üzerime alırım ama, dedi, başını yememe izin verirsen...

Vekâlet ücreti olarak kimi bacağımı, kimi göğdemi yemek istiyordu.

Bir maymun,

— Ben elbiselerine razıyım, dedi, üstündeki bütün elbiseleri verirsen ben vekilliğini yaparım.

Çırıl çıplak soyundum. Maymun elbiselerimi giydi. Kravatımı taktı. Tam bir insana benzedi. Tekrar mahkeme salonuna girdik. Vekilim maymun,

— Sayın jüri heyeti! diye söze başladı, bütün tanıklar dinlendikten sonra biz kendimizi savunacağız!

Başkan:

— Eşeği çağırın! dedi.

Gelen eşek şöyle söyledi.

— Bana eşek demiştir. İnatçı olduğumu söyleyerek madde tasrih ile hakarette bulunmuştur.

— Evet, eşek olduğu için eşek dedim. Her zaman anırır, çifte atar.

Başkan,

— Eşeğe eşek diyemezsin! dedi.

Bütün hayvanlar şikâyetlerini bildirdiler. Sonra vekilim maymun ayağa kalktı. Bir iki öksürdü, söze başladı:

— Pek sayın başkanım. Müekkilim o kadar ağır suçlar işlemiş ve suçluluğu gerek tanıkların sözlerinden, gerek suratından o kadar bellidir ki, ben savunmak için fazla bir şey söylemiyeceğim. Ancak şu noktayı göz önünde bulundurmanızı rica ederim. Sanık suçlarını kasıtsız olarak işlemiştir. Bütün suçlarını itiraf etti. Kendisinin hayvanlardan af dilemesini, bundan sonra hayvanların hayvanlıklarını yüzlerine vurmayacağına dair söz vermesini ve aramızda rahatça yaşaması için insanlıktan istifa ederek kendisine bir sıfat verilmesini teklif ediyorum.

Savcı,

— Bu bir ceza değil, dedi, sanığa bir lütuf, hatta armağandır. Kendisi insan kaldıkça köpeğin köpekliğini görecek, eşeğin eşekliğini anlayacaktır Öküze öküz, deveye deve diyecektir. Hayvanların hayvanlıklarını yüzüne vurmadan duramaz. İnsanlığını gösterecektir. Binaenaleyh, kendisini ve etrafını rahatsız etmemesi için, çevresine uydurulacak bir biçime sokulmasını talep ederim.

Heyet azası fısıldaştılar. Sonra Başkan kararını bildirdi:

— Sanığın insanlığı sâbit görülmüş ve kendisinden şikâyetçi bütün hayvanlardan bir parçanın vücuduna eklenerek, çevresine uydurulmasına karar verilmiştir. O anda her yanımda bir değişiklik olduğunun farkına vardım. Ayaklarımın arasında kuyruk, başımda boynuzlar çıkmış, kulaklarım uzamış, suratımı kıllar kaplamış, yüzümün derisi kalınlaşmıştı. Ellerimin üstüne eğilip dört ayaklı olmuştum.

— Ne oluyorsun? Ne oluyorsun.

Diyen bir sesle uyandım. Ter içinde kalmıştım.

— Ne var? diye sordum.

— Bir acaip, köpek gibi, eşek gibi, öküz gibi sesler çıkarıyordun, dediler.

— Ben insan mıyım? diye sordum.

— Delirdin mi? dedi, tabii insansın!

Evet, ne yazık ki insandım.

— Teşekkür ederim, dedim.

Nakleden : Ü. S.

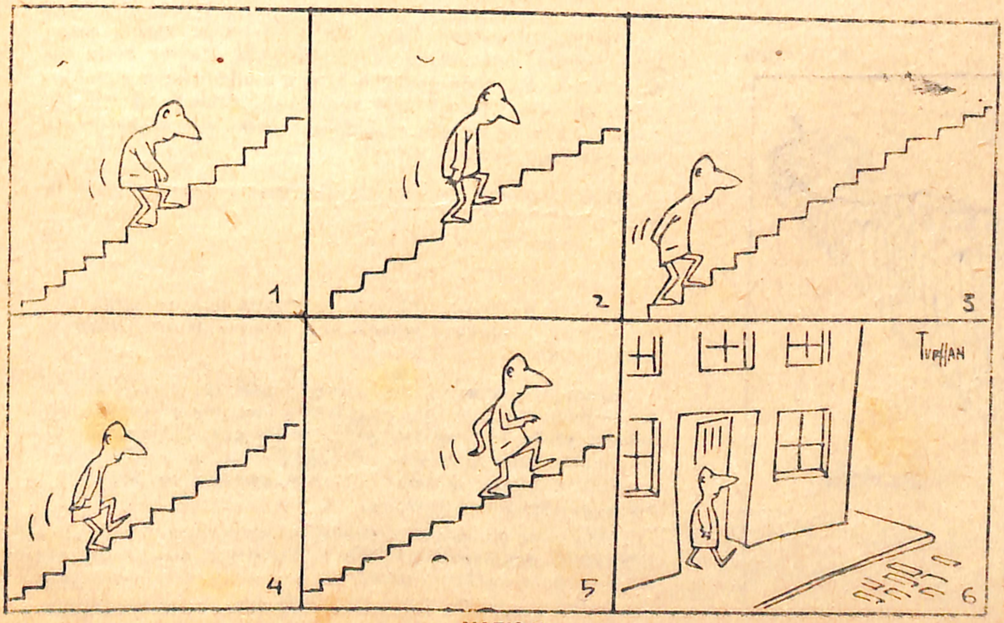

YAZISIZ

YEDİTEPE

Turhan Selçuk

Karikatür Albümü

dört renkli nefis bir kapak içinde

Yeditepe Yayınları

Posta Kutusu 77, İstanbul adresine 150 kuruşluk posta pulu göndererek temin edebilirsiniz.

Plâjda

Takvime sabahleyin bakmıştım. Senenin en uzun günündeyiz. Arkadaşım «Çamurluk» la kol kola Eminönünden geçerken termometreye baktım:

«Tam 33!» dedim, «Gölgede 33!»

Çamurluk:

«Şu halde güneşte durmak lâzım!» dedi.

«Yâni?»

«Plâja gidelim!»

Zâten Sirkeci istasyonuna doğru yürüyorduk. «Denizin tadı nasıl çıkar biliyor musun?» dedi.

«Söyle bakalım...»

Gözlerim banklarda oturan kızlara kaymıştı.

«Onları geç!» dedi.

«Peki geçelim!»

«Daha önce yapılacak iş var»

«Ne işi?»

«Bir iki tane atalım!»

«Peki, atalım!»

Restorana girdik, tezgâha rampaladık.

«Ver!» dedik «birer duble rakı!»

«Vehbi, doldur bir daha!»

Trenin biri gitti.

«Vehbi, bir duble daha!»

«Bir daha doldur!»

İkinci trene zor yetiştik. Sıcak adamakıllı bastırmıştı. «Çamurluk» pencerenin önündeki sarılı bayana işittirmek için:

«Beklemedik de Sevimi» dedi.

«Çok mu lâzımdı?»

«Plâjda lâzım olacak»

«Lâzım olursa bulursun, Sevimden bol ne var!»

«Şansımız varsa...»

Neticeyi arkadaştan öğrenmek için:

«Nasıl?» dedim, «iş var mı?»

«Çok ciddî!»

«Bana da öyle geliyor!»

Rakı beynimize vurmuştu. Her istasyonda biraz daha sıkışıyorduk. Sarı gömlekli kız biz sokuldukça kaçıyordu. Kızmıştım:

«Bırak şunu!» dedim. Çamurluk da söyleniyordu:

«Çok şımartılmış! Kendini beğenmişin biri...»

Florya'ya indiğimiz zaman plâjı çoktan unutmuştuk. Doğru büfeye yanladık.

«Ver!» dedik, «birer duble rakı!

«Ver bir tane daha!»

Floryanın en kalabalık saatleriydi. İkindi sıcağı bütün kızgınlığı ile beynimizde idi. Arkadaş:

«Şimdi deniz çekilir işte!» dedi.

Kiralık birer mayo bulduk. Daldık plâjlardan birine.

İçeri girince güneşten meşin gibi kararmış yaşlıca biri:

«Buyurun!» dedi, «Yalnız mısınız?»

Çamurluk zekâsını gösterdi:

«Şimdilik öyleyiz!»

«Size bir aile kabinesi açayım!»

Çamurluk kazıklanmamak için olacak,

«Sonra!» dedi, «hele bir denize girelim de aklımız başımıza gelsin!»

Benim aklım başıma öyle kolay kolay geleceğe benzemiyordu.

«Siz bilirsiniz!» dedi. Bize bir kabine gösterdi. Soyunduk. Ben biraz açılmak ümidiyle hemen daldım. Kenarda biraz çırpındıktan sonra geldim kumlara uzandım.

Farkında olmadan bir dairenin muhiti üzerine uzanmışım. Baktım sağımdakiler, solumdakiler sürtüne sürtüne merkeze doğru ilerliyorlar. Merkezde bikinili bir Sophia Loren boylu boyunca uzanmış. Daralan çenbere aldırmadan tavşan uykusu yapıyor. Vücudu bir İtalyan televizyon artistinden çok kapalı ama seyirciler yine de memnun.

Bir ara tanıdık bir yüze rastlar gibi oldum. Tamam, oydu... Yolda rastladığımız sarılı. İki kızın arasında kumlara uzanmıştı. Çamurluğu aradım. Tâ uzakta, başı bir nokta gibi görünüyor. El sallıyorum.

Gözüm sarılıda. Mayosu da sarı... Lâcivert çizgileri var. Belli ki temiz giyinmeye meraklı, zengin bir ailenin kızı olacak. Kalçaları dolgun, göğüsleri de öyle... Pek kısa zamanda etrafında bir halka belirdi. Halka daralıyor. Bizi karşılayan yaşlıca meşin karası adam yanıma yaklaştı. Onu bu daralan halkadan kurtarmak istiyor. Kızın niyeti yok. Adam bir şeyler söylüyor. Nihayet razı oldu. Hayret, aile kabinelerinden birine doğru etrafı sinsi sinsi kollayarak ilerliyor. Girdi içeri.

Gözüm karşıdaki kabinelere kaydı bir aralık. Kabinelerin altları açık. Bir çift kadın baldırı görünüyor. Mayosunu değiştirdiği belli. Yanımdaki kabine tıklım tıklım dolu. Belki on çift ayak. Yanındaki de öyle... Ama bu kabine... Bizimki olmasın!... Evet, bizimki...

«Bu kadarı da fazla!»

Kalkıyorum. Başım dönüyor, hayır başım duruyor da bütün plâj dönüyor. Denizle birlikte...

Kabineye doğru geldiğimi gören yüzsüz misafirler aldılar voltalarını. Ceplerimi yokluyorum, her şeyim yerli yerinde. Kabinenin duvarına bakıyorum, bir şey göremiyorum, tek bir delik yok.

«Yok da nasıl görüyorlardı?» diye düşünüyorum. «Olacak mutlaka!»

İnceliyorum. Tamam, aldanmamışım. Pamuk tıkamışlar deliklere. Bir tıkacı çekiyor, bakıyorum, gömleğini giyen bir kız! Duvarı yeniden inceliyo-

E. Nuri Erkoç

ALIŞMIŞ...

S. Yalaz

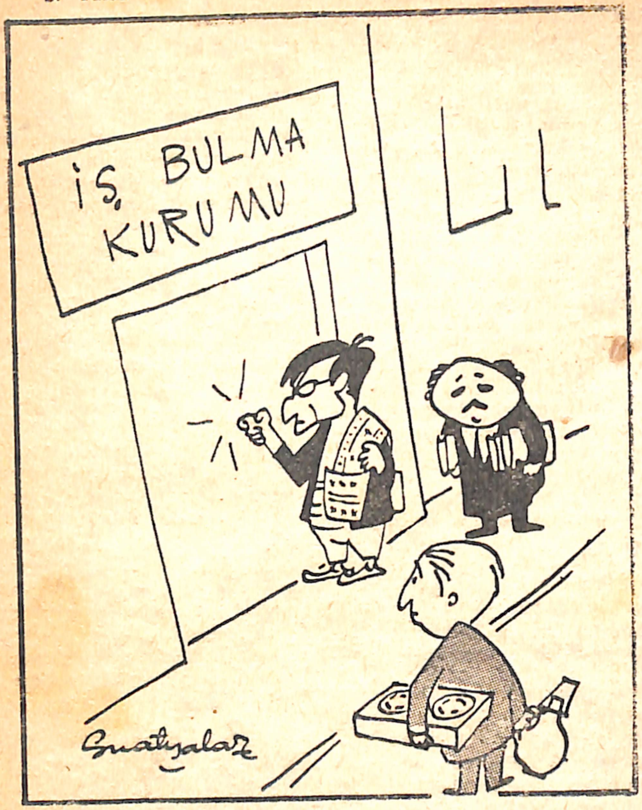

YAZISIZ

Örnek aile

Sayım memuru Şimal Karolina dağlarında bir adama rastlamıştı. Adam; babasının hapishnede, erkek krdeşinin ıslah evinde, kız kardeşinin de tevkifhanede olduğunu söyledi.

— Peki siz ne yapıyorsunuz?

— Oh ben mi? Ben, aileni nen akıllısı çıktım. Takip ediliyordum. Buraya gelip izimi kaybettirdim.

Parade'den

Z. Beymen

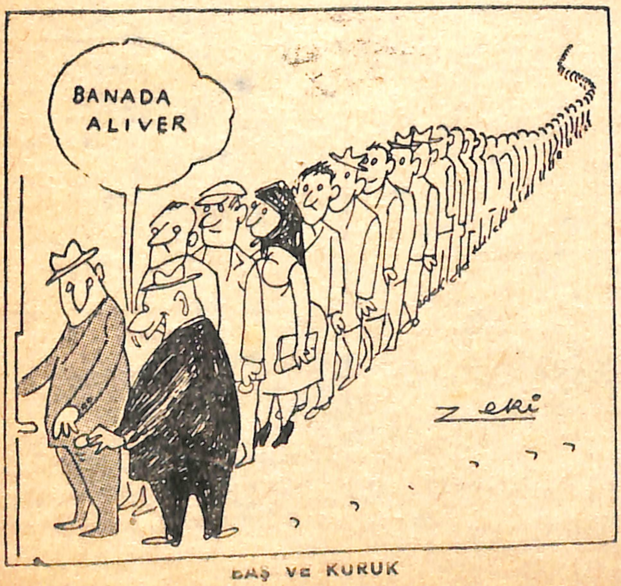

BAŞ VE KUYRUK

Nasıl Yüzme Öğrendim

ÇEVİREN: O. A. KERMEN

— Hayret!. diye bağırdı yüzme öğretmenim. Yüzmesini beceremiyen çok insan gördüm. Ama iki karış suda boğulmakta olan adamı siftah kurtarıyorum.

Sonra:

— Yahu!. diye sordu, anan sana hamile iken kırmızı balıktan mı korktu?

Üstümde yüz otuz kiloluk sun'î nefes aldırma makinesi gibi yüzme hocam durumumdan çok etraftaki kalabalıktan tan utanarak tatminkâr bir cevap veremedim. Ancak dişleri - min arasından:

— Ayaklarım... diye mırıldandım, ayaklarım çok ağır beni batırıyor.

Hakikaten ayaklarım ender görülür büyüklükte idi. Babam çok denemiş: Müsait bir yere ne zaman beni atsa bütün insanların aksine başım önce yere geleceğinden ayaklarım değermiş.

Yüzme hocam homurdandı:

— Senin ki gibi 47 numara ayaklı çok adama yüzme öğrettim. Ama hiç birini kıyıda boğulmaktan kurtarmak mecburiyeti olmadı.

Başımı sallayarak:

— Benim ayaklarımı onlarınkine takabilseniz en iyi yüzücünüz bile mutlaka batar. Ah şu ayaklar bende olmasa kütük gibi yüzecektim, dedim. Ama herif durmadan homurdanıyordu. Ne çareki ders ücreti olarak yüz elli lirayı peşinen vermiştim. Diğer taraftan cıvıl cıvıl deniz üstünde kaynaşan çoluk çocuğu seyretmek bana azim ve cesaret verdi:

— Hadi hoca bir daha dinleyelim dedim ya yüzmeyi öğreneceğim ya boğulacağım.

— İkinci halde kime haber vereyim? diye müphem bir eda ile sordu. Aldırmadım.

— Haydi!

— Bak evlât, yeniden başlayalım. Suda iken kendini evinde gibi hisset. Başını suya sok ve gözlerini aç!

Dediğini yaptım. Bir müddet sonra başımı sudan çıkarıp

— İyi değil! diye şikâyet ettim.

— Neden?

— Nefes alamıyorum, diye isyan ettim.

Herif mos mor oldu. Dişlerinin arasından bir şeyler mırıldandı. Allahtan işitmedim. Sonra nasıl nefes alınacağını anlattı: Suyun üstünde ağız soluk alacak baş su içinde iken burundan verilecek. Başını su içinde iken burnumdan verecek - tim.

— Motorbot gibi. diye sırıttı.

Dediği gibi yaptım. Derin bir nefes aldım. Başımı suyun içine soktum. Burnumdan soluğu bıraktım. Tekrar derin bir nefes aldım. Kendime geldiğim zaman sahilde uzanmıştım, hoca da 130 kilosu ile sırtımda oturuyordu. Ümitsiz bir eda ile:

— — Ufacık bir şey ama, tekrar nefes alırken başını sudan çıkarmayı unutma, diyordu.

Tepem atmıştı. Kendimi tuttum. Ders parasına kıymak istemiyordum.

— Devam, devam... dedim.

O:

— Sana köpekleme yüzmeyi öğreteyim dedi ve tarif etti:

— Şöyle suya uzan «ellerin ve ayakların ile suya tokat ve tekmeler atacaksın.

Kendimi suya attım, bir taraftan suyu tekmelerken ellerim ile de önümdeki suya şamarlar atıyordum. Bir aralık ne oldu bilmem gözümde şimşekler çaktı. Gözümü açtığım zaman gene sahilde idim. Yüzme hocam korkunç bir suratla:

— Ben sana suya tokat at dedim, sen nasıl da çeneni bulup kendi kendini nakavt ettin?

Artık her şeyden vaz geçmiştim. İşe çocuklar gibi âdeta sıralayarak başlıyacaktım. Nitekim bir kaç zaman sonra yüzme hocasının korkunç yüzünden kurtulmuş çocukların mağrur bakışları önünde, deniz üstündeki köpüklerle yaşıyordum. Nur içinde yatsın şu can kurtaran simidini keşfeden.

Kısa ve açık

Kanada'da bir iş adamı, kerestecilik yapmak üzere bir orman satın almış, ormanın içinde bir kamp kurmuş, 100 oduncu ile iki kadın ahçıyı da buraya getirmişti. İşi tezgâhladıktan sonra kamptan ayrılırken, işçilerin başına diktiği kolcuya şu tenbiyi yapmıştı:

— Bana sık sık mektup yazıp vaziyeti haber verirsin. Mektuplarını çok kısa ve açık yaz. Vakit vakittir, bunu unutma. Sadece rakamları bildir yeter.

Bir ay sonra kolcu, patrona şu mektubu yazdı:

— Adamlarımızın yüzde ikisi, kadınların yüzde yüzü ile evlendi!

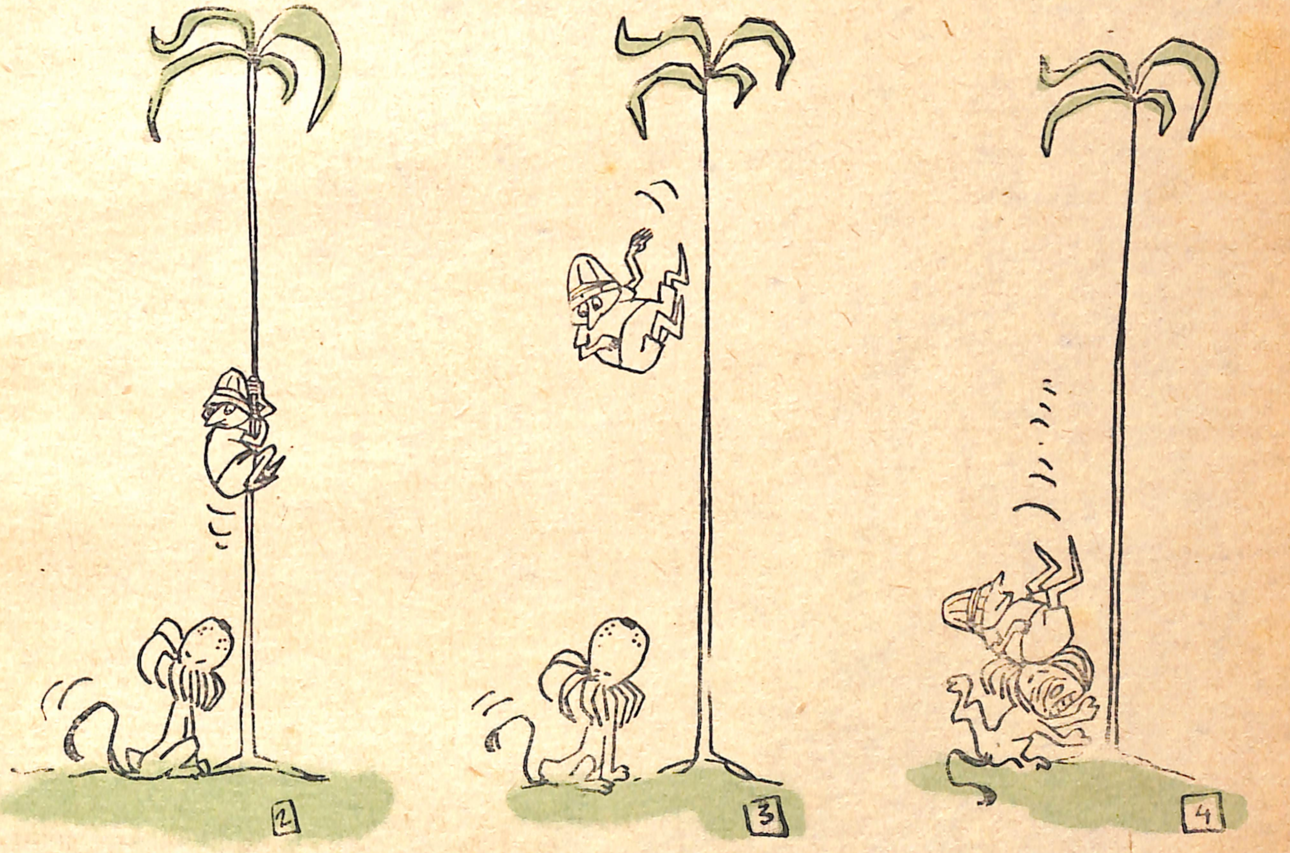

SEBEP

Bir adam, sahibi yahudi olan bir manifatura dükkânına girmiş ve bir kumaş beğenmişti. Pazarlık ettiler ve anlaştılar. Fakat tam o sırada müşterinin dikkatine bir şey çarpmıştı:

— Siz kumaşın safi yünden yapıldığını söylediniz. Halbuki üzerindeki etikette: safi pamuklu yazılı!

Tezgâhtar izah etti:

— Siz etikete aldırmayın paşam, güvelerin iştahını kaçırtmak için öyle yazarız!

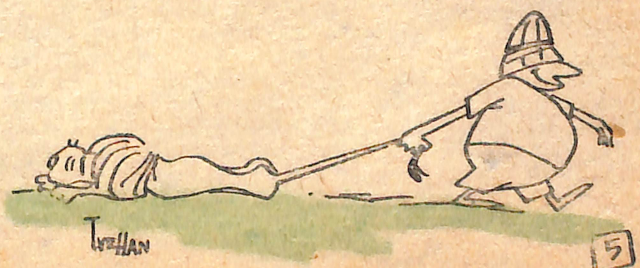

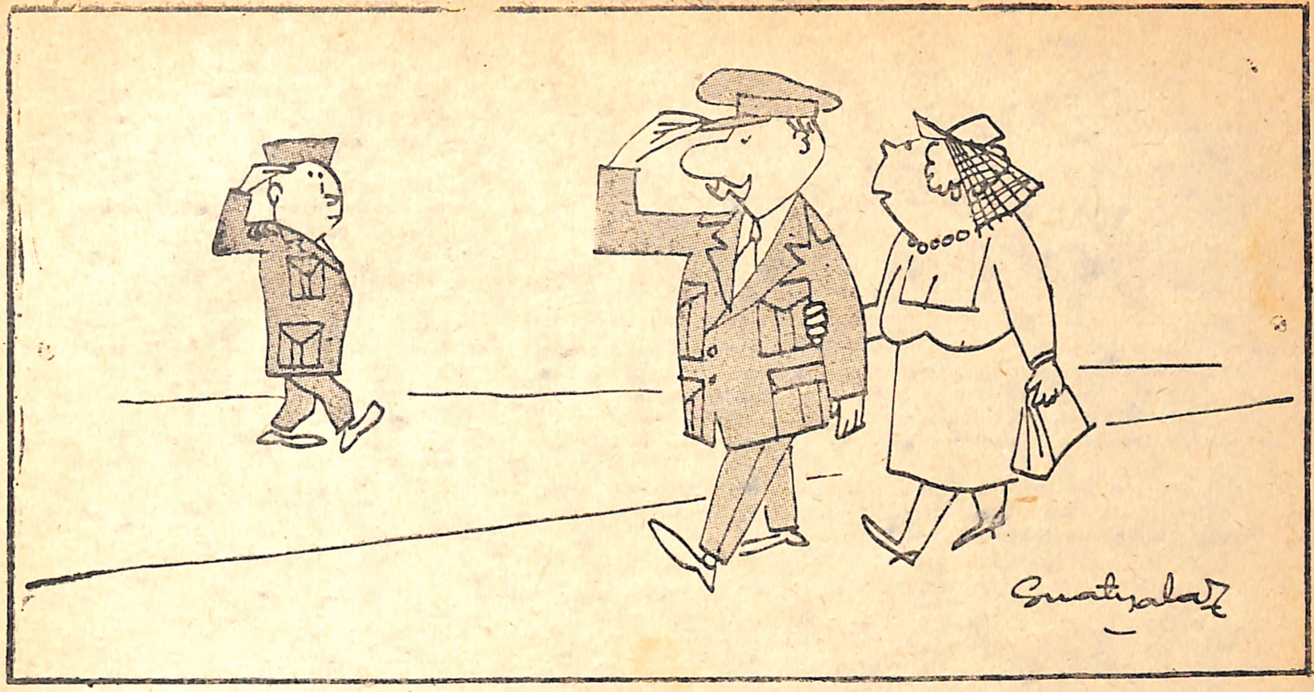

KADIN — TANIŞIYOR MUSUNUZ?

rum. Bir delik, bir delik daha..

Ben bu işle meşgulken kapıda meşin karası adam beliriyor.

«Ağabey» diyor, «bir sigaran var mı?»

Hemen gitmesi için:

«Al!» diyorum. O, hiç oralı değil.

«Kibrit!» diyor. Onu da uzatıyorum. O, kibriti geri verirken:

«Bir lira vereceksin!» diyor.

«Ne parası bu?»

Sattığı armudun parasını ister gibi:

«Dikiz parası!»

«Geç kaldın!»

«Neden?»

«Giyindi»

Gülüyor:

«İki buçuk ver de soyunsun!»

«Peki ama, arkadaş da gelsin!»

«İki buçuk da ondan alırım!»

«Çağır gelsin!»

Ben güzel bir strip tiz seyredeceğimden emin, hazırlanıyorum. Bir sigara da ben yakıyor, gözümü âyarlıyorum. Kız adamakıllı giyinmiş. Ama bekliyor, bir emir bekliyor, soyunmak için...

Birden ortalık karışıyor, koşuşanlar, bağrışanlar. Çamurluk hiç oralı değil, sallana sallana geliyor:

«Tadı kaçtı buranın» diyor. «Ahlâk Zabıtası geldi. Kabinenin önüne çıkıyoruz. Giyinen bayan bir iş adamı ciddiyetiyle çekip gidiyor. Polis olduğu anlaşılan iki genç adam, aile kabinesinden iki kız çıkarıyor. Bunlardan biri, bizim sarılı kız. Önümüzden, trende gördüğümüz kadar ciddî, başı önünde geçiyor.

FREN

Seçme Sözler

Of... Oooooooof... of...
Alaturka

Yalnız seni vevdim.
Ben de

Temiz fikirler tursil gibidir.
Vin

Cesedle kadavra arasında hiç bir fark yoktur.
Adil Tıp

Şüpheli ölümler şüpheli hayatların neticesidir.
Nik Karter

Ne kadar süratle düşünürseniz o kadar ani karar verirsiniz.
İtidal

Bir bardağın içinde bulunan suyu içmek o bardağın boşalması demektir.
Le Boi

Anahtarlar kapıların bekçileridir.
Kapıcı

En üst katta oturan daha çok merdiven çıkar.
Asansör

Vedia Erkoç

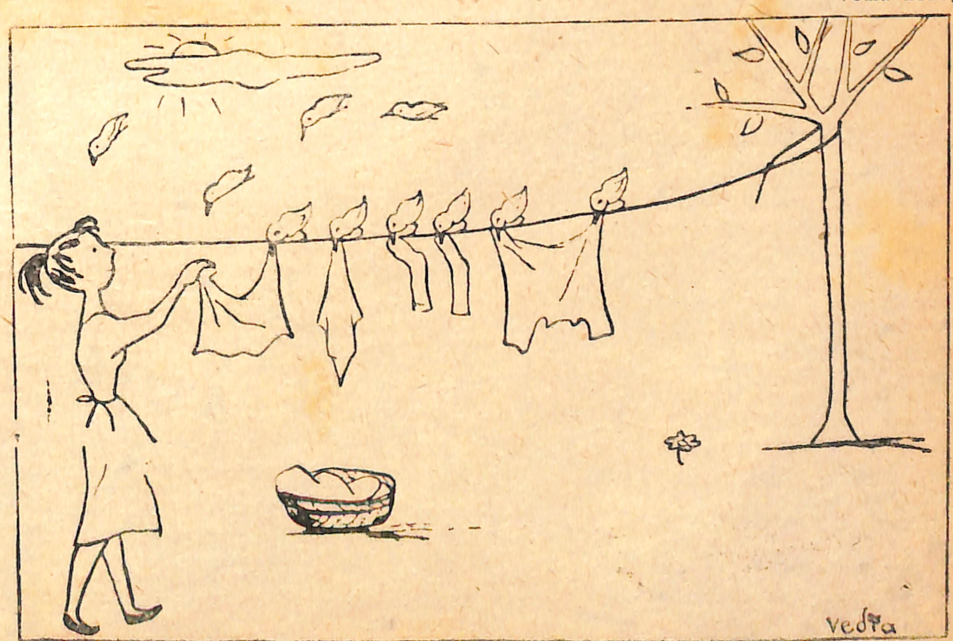

ROMANTİZM

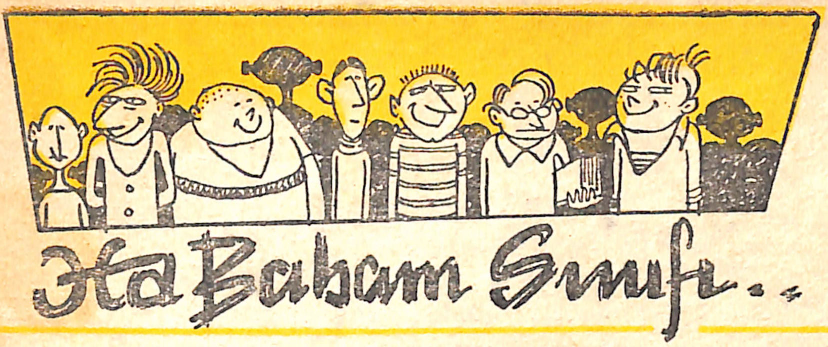

Hepimiz okul sıralarından yetiştik. Acı tatlı bir çok hâtıralarımız var. Hababam sınıfı yatılı okullardan birinin herhangi bir sınıfı. Döneklerden, sürgünlerden devşirme bir sınıf... Alfabenin son harflerine düşen bir şube... Etütlerinde şiirli, mânili nâmeler yazılır, masrafı kabartacak kitap isimleriyle dolu mektuplar donatılır, lig maçlarının puanları, averajları hesaplanır, kopya ruleleri hazırlanır harita kalemiyle...

Bütün yatılı okulların sınıflarından farksızdır Hababam sınıfı... Palamut Recep mümessildir. Tulum Hayri, Kalem Şakir, Refüze Ekrem, Hayta, İnek Şaban, Domdom Ali... Sınıfın kalbur üstü ellemeleri...

I

Kel Mahmut Hababam sınıfının kapısına dikilmiş yırtınıyordu:

«Hangi eşek bu, başımda tepinen!»

Ses yok.

«Söyle Recep, kimdi bu herif?»

Müdür yardımcısı Kel Mahmudun odası, Hababam sınıfının tam altındaydı. Biri hızlıca yürüdü mü hemen yukarı çıkar, ağzına geleni söylerdi. Sınıf mümessili Palamut Recep, bir taktik inceliği göstermek zorundaydı:

«Şabandı efendim!»

Biliyordu ki İnek Şaban, az sonra

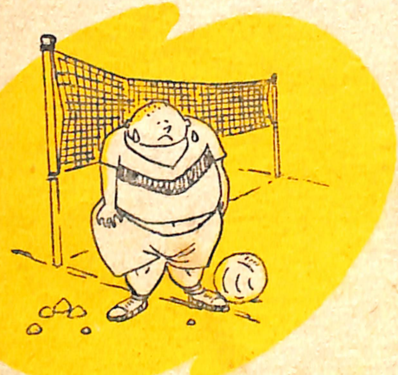

SUÇU TULUM HAYRİYE YIKMAK ÂDETTİ.

nasıl olsa Tulum Hayriyi şikâyet edecekti. Bir birinden bulsunlar. Şaban ayağa kalktı:

«Durun!» dedi «Anlatayım!»

Kel Mahmudun, Şabana acıdığını hep bilirdik. Biraz yumuşayarak:

«Ne oldu gene?» dedi.

«Efendim, Hayri şey yaptı!»

«Ne yaptı?»

«Şey yaptı efendim. »

«Söyle ne yaptı, inek mi dedi?»

«Hayır efendim, demedi ama... Tarih kitabımın içine...»

«Söyle, çabuk... İnek mi yazdı?»

«Ot koydu efendim!»

«O mu koydu bakalım?»

«Başka kim koyacak efendim. Bir de açtım ki... Fransa Büyük İhtilâline çalışacaktım...»

İnekliğine bakmadan yağcılık yapıyordu. Kel Mahmut tarihe gelirdi bize.

Bütün Hababam sınıfı biraz önceki gürültüden daha müthiş bir gürültü ile gülmeye başladı. Yalnız ciddiliği bozulmayan İnek Şabandı.

Kel Mahmut işi kapatmak için:

«Sonra... Sen de kalktın vurdun değil mi?» dedi.

«Kalktım ama vurmadım»

«Demek başımda tepinen eşek sendin!»

«Hayır efendim!»

«Peki, demin koşan bendim demedin mi?»

«.........»

«Söylesene!»

«Efendim, ben eşek değilim!»

«Ya nesin?»

«.........»

Kalem Şakir, Refüze Ekrem'in kulağına: «Bilmeyecek ne var, inek!» diye fısıldadı. Ama eKl Mahmuttan başka herkes duymuştu. O da kopan kahkahadan verilen cevabı çoktan tahmin etmişti. Duruma hâkim olmak için:

«Çocuklar!» dedi, «Yarın yazılı yapacağım! Siz gelin bakalım ikiniz!»

İki etüt sınıfta çıt çıkmadı. Harıl harıl kopya hazırladık.

II

Öğle paydosunda C. şubesiyle hoşafına maç yapmış, yenilmiştik. Böyle zamanlarda suçu Tulum Hayriye yıkmak âdetti. Voleybol takımları yapan oydu. Kalem Şakiri, boyuna bosuna aldanarak takıma o almıştı. Üstelik bütün pasları ağa takmış, Hababam sınıfının, C şubesi gibi aşağılık bir takıma yenilmesine sebep olmuştu. Şu halde Tulum Hayri, torba cezasını hak etmişti. Biri gitti, yatakhaneden büyük çamaşır torbalarından birini getirdi. Haytaya teslim etti. Hayta Süleyman, ne yapar yapar başından geçirir, yoğurt torbası gibi de ipini çekerdi.

Refüze Ekrem gözcülük için merdiven başına dikilddi. Hayri musluk önünde, ders saatine kadar saçını başını yıkayarak oyalanıyordu. Birinci zil çaldı. Öbür sınıflar nedense bugün fazla gürültü ediyorlardı. Tulumdan gayri bütün sınıf yerlerimize geçmiştik. Hayta elinde torba kapının arkasında Refüzenin işaretini bekliyordu. Sınıfta çıt çıkmıyordu. Refüze ayaklarının burnuna basarak geldi:

«Hazır ol, geliyor!» dedi.

Bir ayak sesi merdivenden çıktı. Gayet düzgün adımlarla karşı sınıfa geçti. Sonra bizim sınıfın kapısını açarak içeri girdi. Girmesiyle Haytanın torbayı başına geçirmesi bir oldu.

Hayta yaptığı büyük yanlışlığın farkına ancak torbayı geçirdikten sonra varmıştı. Bu baş, Kel Mahmudun başından başka kimin olabilirdi? Pırıl pırıl bir bastı bu! Kel Mahmut başındaki torbayı tuttuğu gibi fırlattı:

«Kim bu eşek?» dedi.

Hayta gayet soğuk kanlılıkla:

«Benim efendim!»

«Söyle» dedi, «kimin kafasına geçirecektin bu torbayı? »

«Hayrinin!»

«Sebep?»

«Voleybolda yenildik, iki karavana hoşafına...»

Artık gülebilirdik... Kel Mahmut da dahil, bütün sınıf bir gülme nöbetine tutulmuştu.

Olandan bitenden habersiz Tulum Hayri gelmiş, kapıda dikiliyordu. Kel Mahmut en yumuşak bir sesle:

«Vaktinde gelsen olmaz mı?» dedi. Ne azar, ne tokat. Bastı gitti.

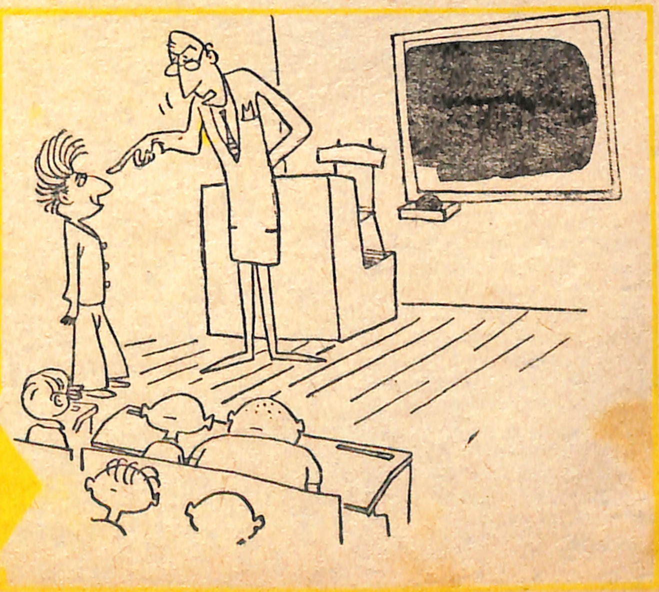

KEL MAHMUT: SÖYLE RECEP, DEDİ, KİMDİ BU HERİF?

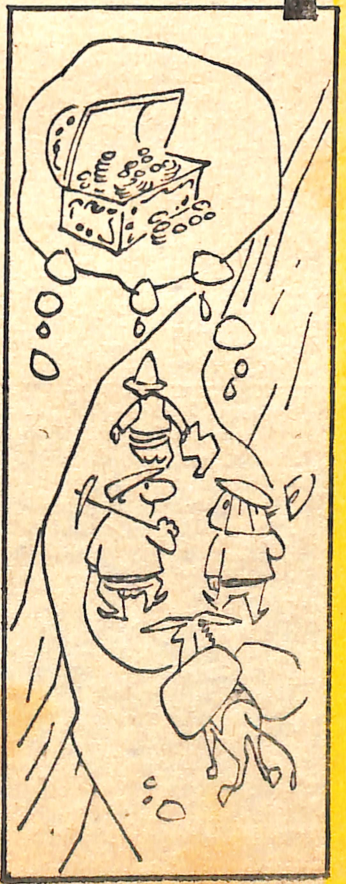

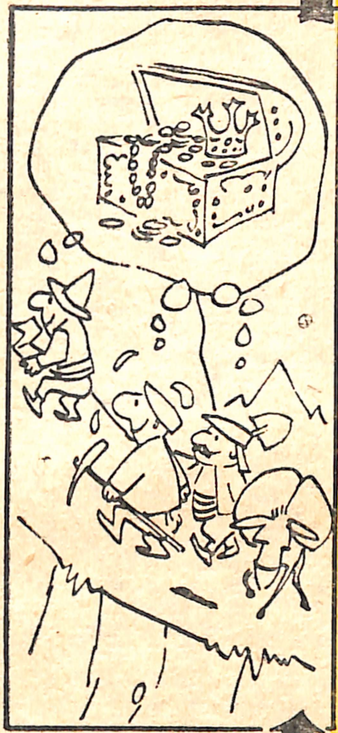

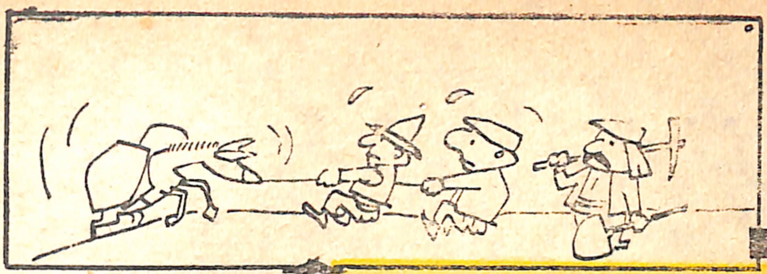

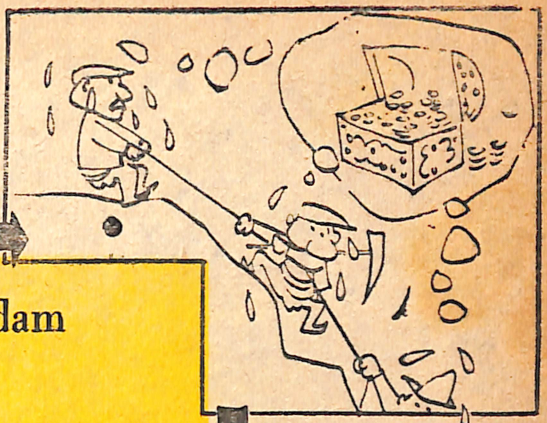

Her Hafta Bir Adam

Vahyi eski divan muhasebat başkâtibi ve evkaf nazırı Şevket paşanın torunu olup Üsküdar Dolap sokağında valdesinden kalan evde oturan, kısa boylu uzaktan Kasımpaşa vapur iskelesini andıran, yaz kış daima sarı bir ceket ve keten bir pantalonla gezen; akşam üstleri yeni çeşmede bahçeli kahvede oturan, sinemalarda kapıda bilet kesenleri tanıdığı için hep sinemaya beleş giren, girince de hep kızların ya yanına yahut arkasına oturan, kızın «Lütfen elinizi çeker misiniz? demesi üzerine bir araba küfür ettikten sonra kalkıp başka yere oturan, arasıra gelen tulûat kumpanyaları yahut tertip edilen sünnet düğünlerinde bir yolunu bulup sahneye girerek perdecilik yapan ve bu arada artistleri dikiz eden, temsil başlamadan sahneye çıkıp mikrofonu muayene etmek bahanesiyle halka fiyaka yapan, Pazar günleri Çamlıcada salıncakta sallanan kızların civarında oturan, ekseri yalnız gezen, akşamları evde pencerenin önünde oturup gazeller atan, mahallenin ufak veletlerini toplayıp onlara Çamlıcada iki kişiyi nasıl dövdüğünü anlatan bir adamdır. Vahyi'nin çok güzel iki şakası ile bir floryası vardır.

— O BUNLARI ROL İCABI YAPIYOR KARDEŞİM. ASLINDA CAMBAZLIK FİLÂN BİLMEZ.
Oğuz Aral

Cater Pillar D-7

YAZAN : O. ALPLAÇİN

Bir Caterpillar D-7 nedir, bilir misiniz? Peşinen söyliyeyim, bilmeyenleri ayıplayacak değilim. İnsan ne kadar kültürlü olursa olsun, her şeyi bilmesine imkân yoktur. Bilhassa görmediği şeyleri... Meselâ ben bile hayatımın 17 yılını ilim irfan uğrunda harcamış, üstelik her türlü çareye baş vurarak (bıçak tabanca dahil) özel liselerden birini bitirebilmiş bir adamken bana sorulan her suale cevap veremem. Birisi tutup da:

— Demokrasi nedir? diye sorsa, uzun uzun düşünürüm. Öyle ya, şimdiye kadar görüp rastladığım bir nesne değil ki bu...

Efendim Caterpillar D-7 bir traktördür Bu traktörün, bir traktör olmasından mühim tarafı da fiatıdır: Tam 30.000 dolar...

Bir zamanlar ben bir şantiyenin makine şubesinde teknik sekreter olarak çalışırdım. Sekreterliğimin yegâne teknik tarafı, iş saatleri esnasında okuduğum polisiye romanları şube şefinin gözlerinden gizlemek ve sık sık zuhur eden bazı hususî durumlar sebebiyle izin isterken aynı yalanları söylememeye dikkat etmemden ibaretti.

İşe girdiğimin üçüncü ayı içindeydi. Atölyedeki ustalarla beraber, şantiye şefine ait yakışıklı bir Şevrole arabanın etrafında toplanmış, arabayla alâkalı bir hususta münakaşa ediyorduk. Arabayla alâkalı husus, arabanın radyosuydu. Münakaşanın mevzuu da, hangi istasyonun dinlenmeye değer olduğu... Şarap şişelerini silindir kapaklarından daha büyük bir ustalıkla açan dizel ekibi şefi:

— Kahireyi, diye ısrar ediyordu. Kahireyi açalım.

Benzin makinistlerinden biri suratını buruşturdu:

— Yalel dinlemek için mi? Çevir şu düğmeyi Hakkı. Ankarayı bul. Bakalım acans haberlerinde ne var?

Hakkı, yedek parça memuru idi. İlkmektep mezunu olmasına rağmen siyasî bir kanaati yoktu. Muhalif olsun, muvafık olsun gazeteleri ayırt etmez, sadece paket yapmada kullanırdı.

— Yahu, dedi, senin acans dediğin yalelden farklı mı ki? Onu da dinlerken insanı uyku basıyor, berikini de...

Bir aralık atölyenin köpeği Miço acı acı havladı. Miço, kuyruğuna basılmadığı yahut şube şefinin ansızın çıkıp gelmediği zamanlar sesini çıkarmazdı. Herkes derlenip toparlandı. Hani, fena da etmemişiz. Kapının önünde kazıklayan cipin içinden fırlayan mühendis bey fırtına gibi atölyeye dalmıştı zira... Doğru ustabaşının yanına giden şef:

— Musa usta, dedi. Elimizde çok iş var mı?

Musa usta bir düşündü:

— Vallahi bey, şimdilik elimizde üç araba var. Şantiye şefinin bir, kayınpederinin iki, bir de bacanağının... Bunlardan başka dört tane çamaşır makinesi, altı tane düdüklü tencere, sekiz on tane çakmak, bir de sizin mahdum beyin oyuncak treni...

— Hımmm... Peki öyleyse. Üç kişi arabalarda çalışsın, beş kişi de çamaşır makinelerinde.. Geriye düdüklü tencerelerle, çakmaklar kalıyor. Onlar için de ikinci vardiya yaparız. Seninle beraber bir kişi de bizim çocuğun trenini ortadan çıkarıversin. Kaç kişi kaldı?

— İki kişi efendim. İhtiyar

Cemil ustayla, yeni çırak...

— İyi. Onları da, revizyon için atölyeye girecek traktöre veririz. Biliyorsun, şu Caterpillar D-7'lerden biri... Operatörü, motörü çalışır vaziyette bırakıp namaz kılmağa inmiş. Her zaman öyle yapıyormuş ama, bu gün sabah namazını da kaza olarak kılayım demiş. Traktör de yolunda yürüye yürüye banketi aşıp, şoseye çıkmış. Oradan da kuru bir dere yatağına girip saplanmış, kalmış..

Atölyede bir faaliyettir başladı. Millet traktörün etrafına toplanmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Birisinin (kavrama) dediği yere bir başkası (vites kolu) diyor, ötekinin (dozer levyesi) diye isimlendirdiği dalgayı, mühendis bey (kuvvet kontrol makanizması) diye gösteriyordu. Baktılar, bu işin sonu yok. Mühendis bey:

— Nerenin ne olduğu mühim değil, diye kesip attı. Mühim olan gerekli tamirin yapılması.

Bu sefer iş ârızaların bulunmasına, daha doğrusu aranmasına döküldü. Her şey o kadar yerli yerinde görünüyordu ki, sadece ârızaların aranması işi dahi bir kaç ay vakit alabilirdi. Şube şefi tekrar müdahale etmek mecburiyetinde kaldı:

— Arızaları aramakla vakit kaybetmeyin. Tamire başlayın yeter... Ve tamire başlandı. Yâni koca alâmet bir köşeye çekildi ve ihtiyar Cemil usta, çırağı alarak traktörün üzerine çıktı. Bitip tükenmiyen eşkiya takibi hikâyelerine traktörün üzerinde devam etti...

Geçenlerde yolum düşmüştü. «Ayrılalı 6 ay oluyor» diye düşündüm. «Hazır yolum düşmüşken eski arkadaşları da bir göreyim...» Atölyeye girer girmez herkes etrafımı aldı. Ortalığa bir göz attım. Gene çamaşır makineleri, gene düdüklü tenцereler, çakmaklar, vs. Yalnız şantiye şefinin arabası değişmiş. Eskisinin yerine daha fiyakalı bir Dodge almışlar. Tabiî alındığının haftasına da tamire girmiş. Atölyeyi dolaşırken gözüme bizim Caterpillar D-7 ilişmez mi?

— Yahu, dedim. Hani bu traktör revizyona girmişti?

— İyi ya, işte revizyonda...

— Peki, neden gecikti bu kadar? İşi çok mu fazlaydı?

— Yooo... Ufak bir kaynaktan başka yapılacak tarafı yokmuş zaten. Cemil usta kaynağı yaptı ama, şimdi de dışarıya çıkaramıyoruz.

— Allah Allah.. Niçin çıkaramıyormuşsunuz?

— Gel göstereyim.

Ve ustabaşı beni traktörün yanına götürüp, traktörü dışarıya çıkaramayışlarının sebebini gösterdi. Hani bedeli 30.000 dolar dediğim traktör vardı ya, işte onun açılmış olan silindirinin içine bir garip saksağan yuva yapmış. Arkasından da atölyenin köpeği Miço, civardaki bir çoban köpeğiyle arasında geçen aşkın meyvalarından operatör mahallinin minderleri üzerinde kurtulmuş... Eh, bütün bunların üstüne sen gel de, haddinse traktöre el sür...

Başlangıçta söylemiş miydim bilmem. Bizim şantiye şefi (Hayvanları Koruma Cemiyeti) nin faal âzalarındandı da...

Suat Yalaz

— ORMAN KEBABI...

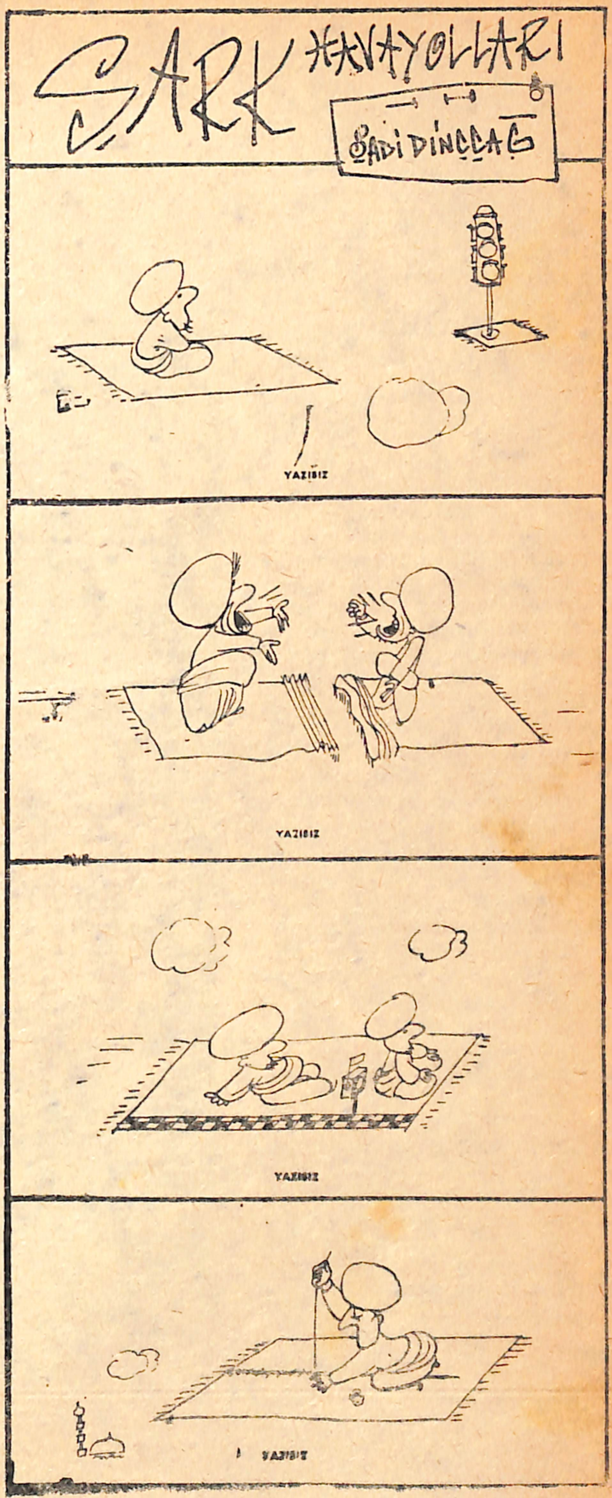

S. Dinççağ

FIKRA

Bir baba-oğlu müzeyi geziyorlardı. Çocuk bütün emsalleri gibi çok meraklı idi ve her gördüğü şeyi babasına soruyor, adamcağız hayli müşkül durumlarda kalıyordu.

Böylece bir iskeletin önüne geldiler, çocuk mutad sordu.

— Baba bu kimin iskeleti:

— İskenderikebirin iskeleti oğlum.

Aradan biraz geçti, tekrar bir iskeletin önüne geldiler, bu daha ufak boyda bir iskeletti. Çocuk yeniden:

— Bu kimin diye sordu.

Babası:

— Aman oğlum dedi, sende amma çok sual soruyorsun. Bu da Büyük İskenderin çocukluk iskeleti.

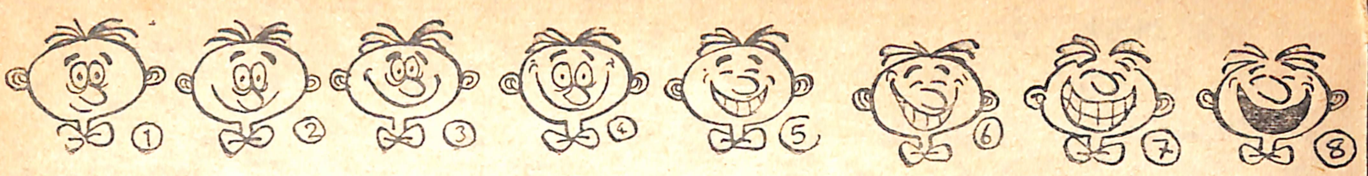

ÇOK GÜLEN

CHATHAM KARAKOLU

Yorumlamalı bir A.P. ajansı

8 (A.P.) Chatham - (Chatham İngilterede bir kasaba, yahut bir şehir) Chatham karakolu, sâkin bir pazar geçirmektedir. (Yâni ne kız kaçırma, ne bir yaralama, ne de bir cinayet... Ne hırsızlık, ne karmanyola, ne soygun, ne yangın. Ne de partilerden birinin kır gezintisi, dere boyu yürüyüşü, cami önü toplantısı. Polisler, çenelerinin son diyaframına kadar esnemektedirler)

Bu sırada şehirlerarası telefon çalar (Dikkat telefon şehirlerarasıdır)

Telefondaki ses sorar:

«Alo! Orası Chatham karakolu mu? (Dikkat! Adam bir çevirişte bulmuştur) Başkomiser cevap verir:

«Evet efendim (Dikkat! Başkomiser, yâni hem baş, hem komiser... Evet efendim, demektedir)

Telefondaki adam:

«Ben Chatham'da otururum» diye başlar, «Karımla birlikte pazar gezintisine çıkmıştık. (Dikkat! Demek bir pazar günü karısiyle bir gezintiye çıkabilmiştir.) Yolda aklımıza geldi. Mutfakta, havagazı fırınında bir bonfile unutmuşuz da... (Havagazı fırını... Bonfile... Bonfile yenmediği halde evden yine de tok çıkabilen iki mesut insan...)

Komiser:

«Evet efendim!» diye dinledi-

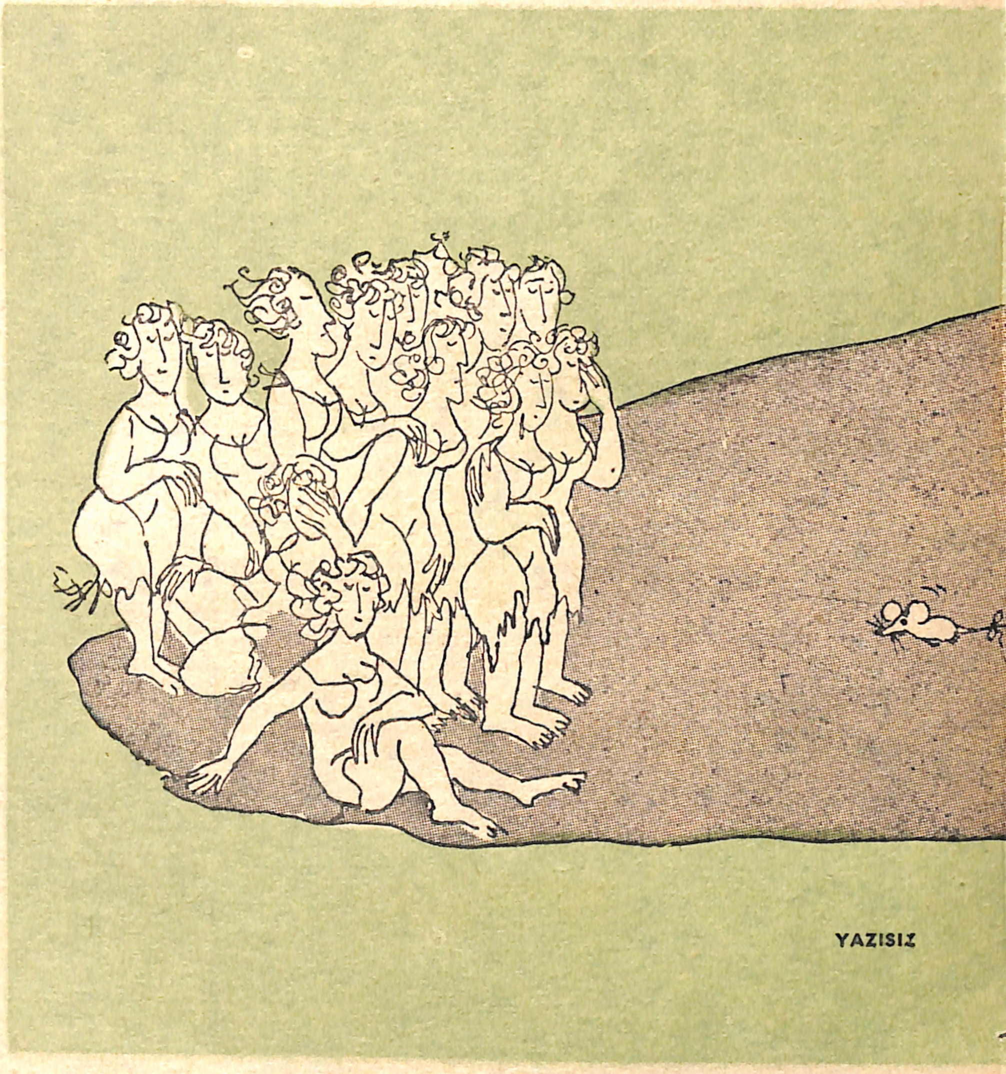

YAZISIZ

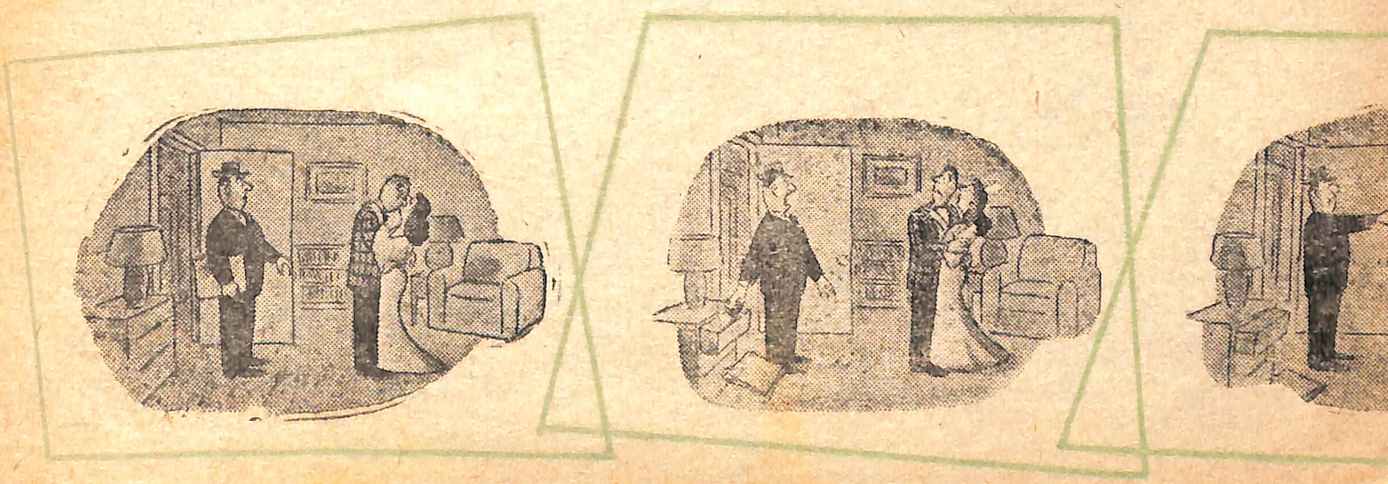

Oğuz Aral

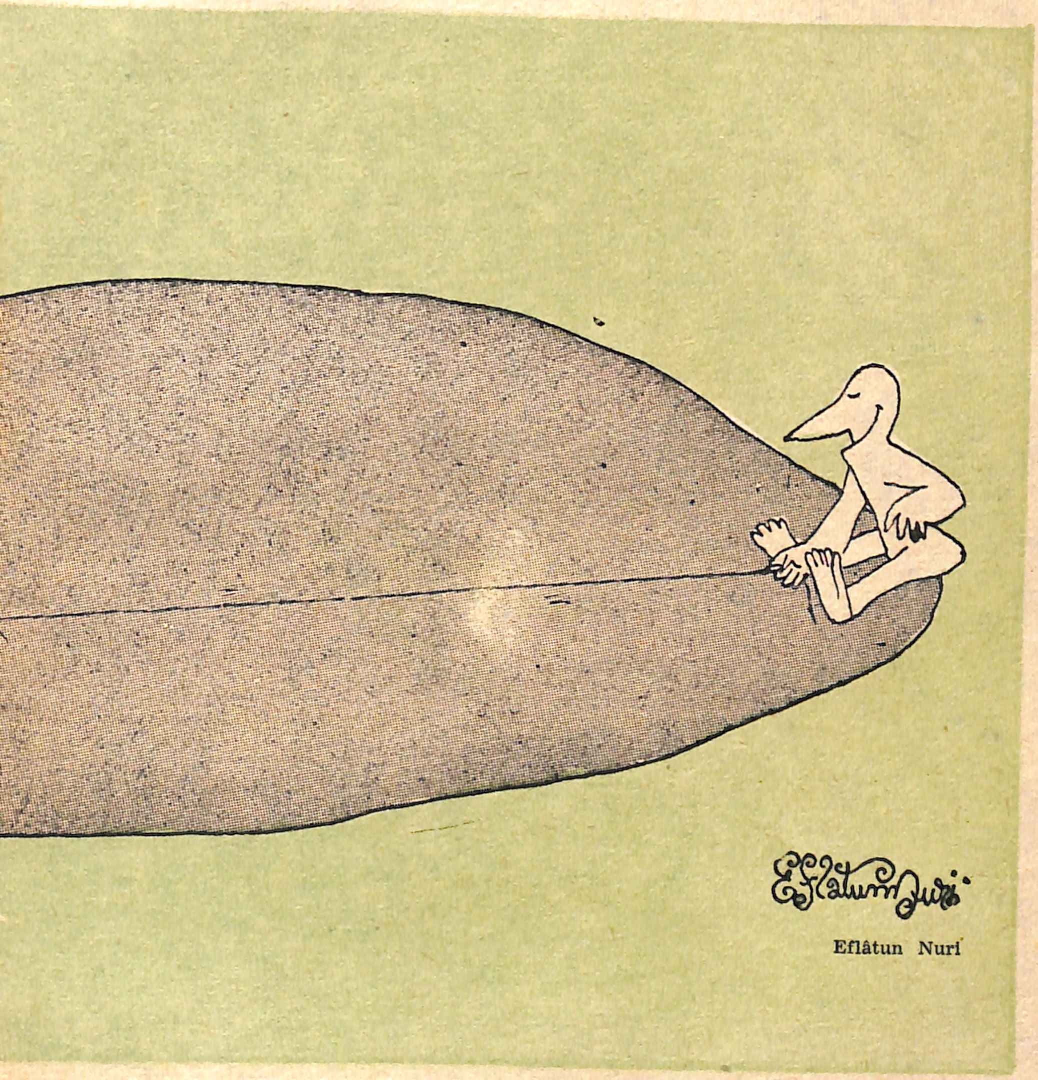

Eflâtun Nuri

ğini belirtir. (Yâni küt diye kapatmaz) Telefondaki adam:

«Hemen eve koşun, bonfileyi kurtarın!» Adresini vermeyi de unutmaz. (İşin içinde kurtarılacak bir şey vardır. İster bir insan olsun, isterse bir bonfile. Chatham karakolu için aynı kapıya çıkar.)

Hemen bir polis, verilen adrese koşar, nar gibi kızarmış bonfileyi kurtarır. (Bonfile yanmamıştır. Karı koca evden çıkıp bir durağa, bir istasyona kadar yürümüşler. Bir otobüs, yahut2bir tren beklemişler. Sonra bu trene veya otobüse binip bir şehirden bir şehire gitmişler. Akıllarına bonfile gelince hemen şehirlerarası telefona koşup karakolu bulmuşlar, polis yıldırım gibi koşup bonfileyi kurtarmış. Bütün bu işler, ancak bonfilenin kızaracağı kadar bir zaman içinde olmuş! Bonfile yanmadığına göre Chatham'ın otobüsleri otobüs, trenleri tren, karakolları karakol, telefonları telefon. Belki bonfileleri de ateşe karşı biraz daha dayanıklı...

Ne olursa olsun, bu Chatham karakolu tam özenilecek bir karakol

Sonra ne mi olmuş? Güzel bir pazar geçiren karı koca nar gibi kızarmış bonfileyi görünce vurmuşlar şarap şişesinin kıçına... Trenlerin, otobüslerin, telefonların ve Chatham karakolunun şerefine doldurup doldurup içmişler!)

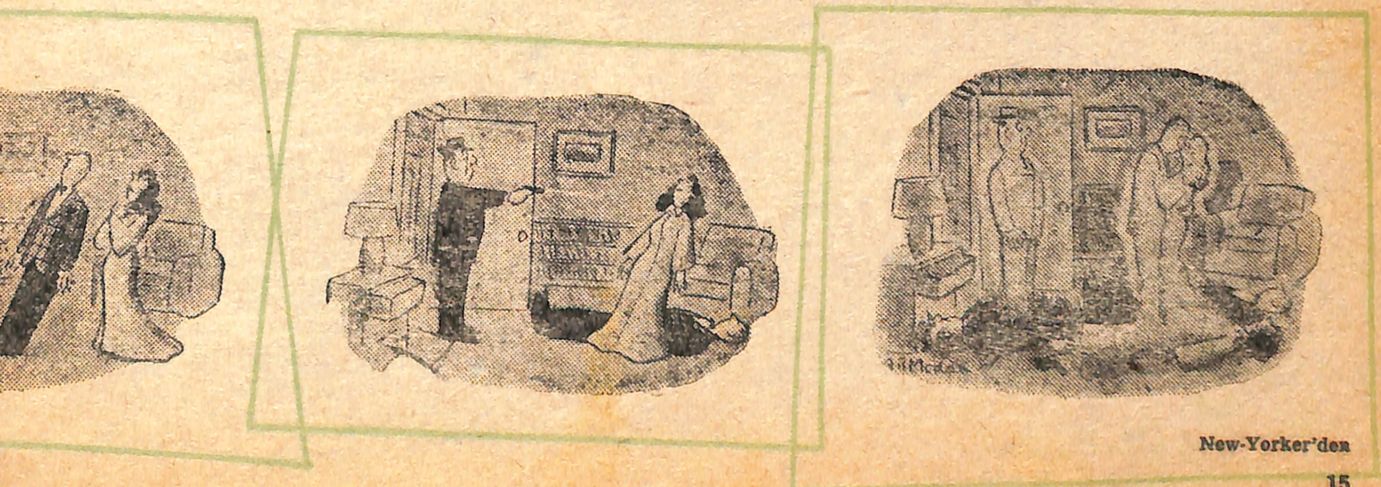

New-Yorker'den

«Bu hazırlık boşuna demek»
«O ümitli tabiî...»
«Bakalım, akşama belli olur»
Gece, Dündarın tenbihlerine rağmen erkenden damladık.
Dündar «Misafir odası» na çekilmiş, elektriği yakmıştı. İhtimal, kapıyı da içerden kilitlemişti.
«Kızı kapatmış!» dedim.
Kapının dışından dinledik. Radyo hafiften çalıyor, konuştukları duyulmuyordu. Bir ara bardak, tabak sesleri fazlalaştı. Bir ayak sesi duyunca Nihadın odasına kaçtık...
«Şunun avını bir görseydik» dedim.
«Ben gördüm, resmi fena değil...»
«Pek resimden bir şey anlaşılmaz... Boy, bos... Şurası burası belli olmaz...»
«Canım bana bir resim gösterdi ama... Çikolatadan bile resim çıkıyor.»
Bir aralık münakaşayı öyle ilerlettik ki... Gürültünün biz bile farkına vardık. Dündar göğüs bağır açık, biraz da sarhoş, odadan fırladı:
«Yapmayın çocuklar!» dedi. «Ayıp oluyor. Çok küfürlü konuşuyorsunuz!»
«Kusura bakma!» dedik. «Kulüp eleştirmesi yapıyorduk da!»
Nihat bir şeyler söktürebilmek için:
«Şu fotoğrafını gördüğüm kız mı?» dedi.
«Bu da başka!»
«Adadan falan mı?»
«Canım fazla kurcalama. Sonra anlatırım...» deyip kaçtı.
Nihat sabahleyin erken kalkacaktı. Çekildim odama.
Ortalık yeni aydınlanmıştı ki... Dışarıda ayak seslerine uyandım. Önce «Misafir odası» açıldı, sonra dış kapı... Beş dakika sonra Nihat'ın ayak sesleri de duyuldu. Dış kapıdan çıktı, merdivenlerden indi. Ben yeniden uyuyacaktım ki... Odaya Nihat girdi. Katıla katıla gülüyordu.
«Kalk!» dedi. «Dündarla konuşacaklarım var!»
Kalktım. Beraberce misafir odasının kapısına dikildik. Nihat üç kere vurdu. Dündar, bir asılzade resmiliğiyle «Giriniz!» dedi. Girdik. Nihat:
«Yengemiz gitti mi?» dedi. Dündar, gözleri uykusuzluktan mosmor, cevap verdi:
«Yolladım!»
«Ya! Demek bizim kapıdan çıkan oydu.»
Bir Mayk Hammer ciddiliği ile:
«Azizim!» dedi. «Bayan bizim kapıdan çıktıktan sonra, apartmanın içinde kayboldu.»
Ben:
«Çıkıp gitmiştir, seni mi bekliyecek!» dedim.
«Hayır!» dedi «Çıkıp gidemez»
«Neden gidemesin?»
«Çünkü apartmanın büyük kapısı içerden sürgülü!»
Fazla bir şey anlamadığımı görünce açıklamağa kalktı:
«Kapı sürgülü olduğuna göre hâlâ kızcağız apartmanın içinde demektir.»
Ben bir şeyler anlamıştım ya Dündarı kurtarmak için:
«Canım apartmanın içinde de olamaz mı?»
iddiasını kaybetmemek için:
«Evet olabilir ama... O zaman da bizim «Misafir odası» nın ziyaretçisi güzelik kraliçeliğine çıkacak soyundan biri değildir»
Dündar kendini kurtarmak için:
«Demek size dert oldu ha!» deyip duruyor, gülmeğe çalışıyordu.
Ne olursa olsun Nihat, yüzde yüz iddiasını kazanmış değildi. Dündarın misafiri apartmandan biri olarak kabul edildi, fazla üzerinde durulmadı.
Aradan bir ay daha geçmişti. Bizim «taponlar» ikişer üçer ziyarette bulunmuştu. Dündara dünya güzellerinden birinin misafirlik zamanı gelmiş, geçiyordu bile. Bir sabah Dündar, «Nihat» dedi «Misafir odasının anahtarını dolabın üstüne bırakıver!» Nihat:
«Şu dış kapıdan çıkmayan bayan mı gelecek?»
«Evet» dedi «O gelecek! Ama bu sefer gece kalamıyacak...»
«Yâni biz geç gelelim öyle mi?»
«Hiç kararınızı bozmayın. Erken dönecek bu sefer...»
Nihat'ın bir şeyler düşündüğü belliydi. Anahtarı dolabın üstüne koyduğunu söyledi, hemen işine gitti. Ben de Dündarı yatakta bırakıp çıktım.
Gece sinema dönüşü, teker teker geldik. Peşimizden Dündar da geldi.
«Azizim, dedi, hiç konuşacak halde değilim, hemen yatacağım»
Nihat: «Demek yengemiz geldi bugün...»
«Evet!» dedi «Geldi!»
Nihat'ın bir halt edeceğinden korkuyordu.
«Hangisi?» dedi.
«Fakülteden bir keklik yakalamışım ki sorma!»
Bir iki sualle dürtükleyerek boyuna konuşturdu. Kızın anlatılmadık ne kültürü kaldı, ne güzelliği... Nihat tam taarruza geçmek için bir sual daha sordu:
«Hangi odaya aldın?»
Dündar kendinden emin:
«Bu da söz mü?» dedi. «Tabiî misafir odasına!»
Bir kahkaha salıverdikten sonra:
«Yahu» dedi, «Ben misafir odasının anahtarını dolabın üstüne koymayı unutmuşum. Nasıl açtın da soktun kızı içeriye?»
Dündar, ilk defa Nihadı cevapsız bıraktı. Kıpkırmızı olmuş, elindeki sigarayı yarılamadan odanın ortasına fırlatmıştı.

STEPNE

Suat Yalaz

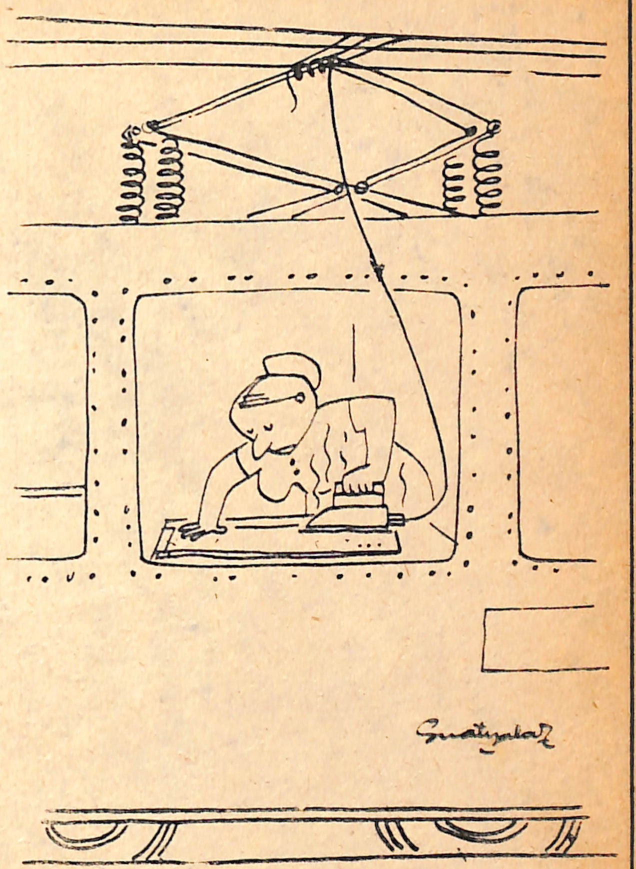

ELEKTRİKLİ TRENDE SEYAHAT

Yurdagün

— ELLERİN KİRLİYKEN TUTMAM DİYE SANA KAÇ KERE SÖYLEDİM!..

Muhsin Kut

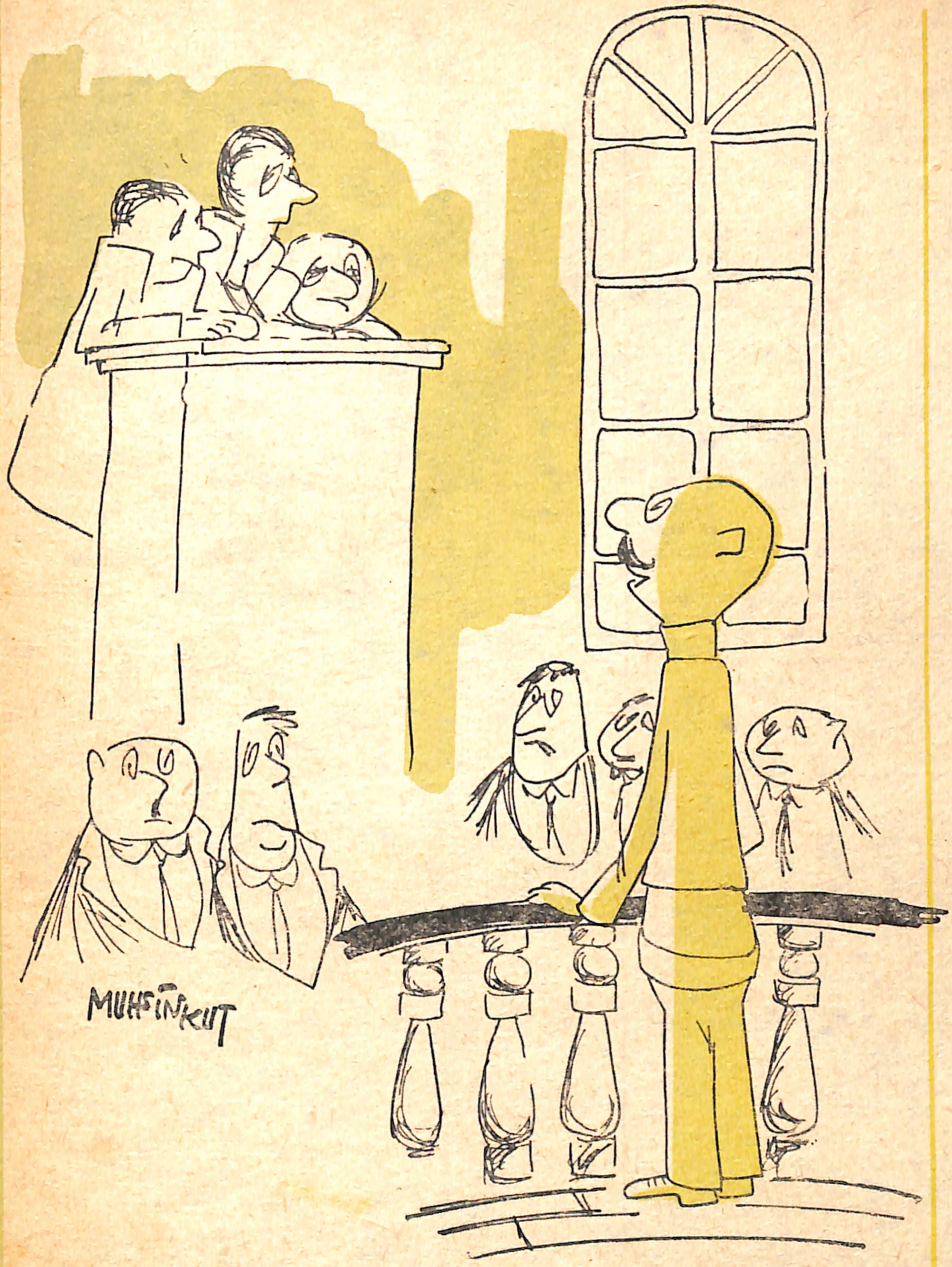

— YAŞASIN ADALET, YAŞASIN GALATASARAY, YAŞASIN FENERBAHÇE...

GELİŞİ GÜZEL

SAADET GETİREN İLÂÇLAR

Ne paraya, ne pula, ne buz dolabına, ne çamaşır makinesine lüzum kalmadan da mesut olmanın yolları bulundu. Sinirler üzerine yatıştırıcı etkileri olan saadet getiren ilâçlar bulunmuş. Amerika'da bu çeşit ilâçlar o kadar almış yürümüş ki insan karısına artık korkmadan:

«Karıcığım, mesut musun?» diye sorabiliyormuş. Karısından alacağı ters cevap, erkeği artık korkutmaz olmuş.

«Ya!... Mesut değilsin demek. Gel seni doktora götüreyim!»

Bir iğne tamam... Bu şekilde, bu sene tam 35 bin reçete yazılmış ve 35 bin Amerikalı mâkûs talihini bu ilâçlarla yoluna koyarak mesut olabilmiş!

Bizim mesut olmak için bu saadet getiren ilâçlara verilecek dövizimiz yok. Bize saadet getiren değil de sadece, sağlık getiren ilâçlar lâzım. Streptomisin gibi, penisilin gibi... Biz için lüksünde değiliz.

BELLEKLİ ELLEK

Yeni bir makine bulmuşlar. Nasıl, sözler tele alınıp istendiği zaman tekrarlanırsa, bu yeni icat daktilo da önceden yazılan şeyleri düğmesine basınca şakır şakır tekrarlıyormuş!

Buna hâfızalı daktilo makinası ismini koymuşlar. Makina iyi, hoş ama ben adını beğenmedim. Hâfızanın Ataç dilinde karşılığı bellek'tir. Daktilo da yunanca parmak, parmaklamak, yahut el, ellemek, ellenecek şey mânasına gelir. Nuri beyin aklına gelse mutlaka daktiloya ellek derdi. Şu halde bu yeni icat makinanın adı, uydurca: Bellekli - Ellek olsa daha güzel olmaz mı?

Bir taraftan tele alma makinası, bir taraftan Bellekli - Ellek!

Bütün bunlar politikacıların aleyhine icatlar. Siyaset adamlarının rahat etmesi için böyle hâfızalı makineler değil, aksine insanlardan hâfızayı kaldıran, beyinleri gıcır gıcır yıkayan makineler lâzım!

GÜZEL KOKULAR

Tecrübeyle sâbit olmuş, güzel kokular saatlerin âyarını bozuyormuş! Hele güller, karanfiller...

Bunu ye[illegible]ymiş gibi gazeteler, dergiler harıl harıl yazıyor.

Kendinizden pay biçin! Bahar geldi geleli kimde âyar kaldı? Güller, karanfiller, renk renk çiçekler, dağları, bayırları, kıyıları, köşeleri, tramvayları, vapurları doldurdu doldurah saatlerde âyar mı kaldı? Değil saat... Geceyi gündüzü şaşırdık.

Besançon'lu bir mühendis, bilhassa güllerin, yüzde yüz bir kesinlikle saat âyarını bozduğunu isbat etmiş. Besançon'lu mühendis güllerin âyarı bozduğuna, daha kesin bir delil arıyorsa gelsin, bizim edebiyatımızı incelesin! İşte Divân edebiyatı! Ayarı yıllardanberi düzelemeyen gül - bülbül şairleri... Ve işte «Gülden yandım» diye feryat eden büyük şair Yahya Kemal!

YENİ BİR YURT

Memleketimizde fidan yetiştirme, tohum üretme istasyonları var. Tavuk yetiştirdiğimiz gibi, şeftali de yetiştiriyoruz. Bu arada kız yetiştirmeyi de düşünmüş olacaklar ki bugünlerde gazeteler sık sık «Kız Yetiştirme Yurdu» ndan bahsediyor.

Bu kızlar, nasıl, niçin, kimin için, ne maksatla yetiştirilecek? Bu yetişen kızlar ne işlerde kullanılacak? Dairelerde, yazıhanelerde, evlerde mi çalıştırılacak? Nasıl, niçin yetiştirilirse yetiştirilsin, bu kız yetiştirme deyimi hiç de hoş bir deyim değil. Tavuk yetiştirir gibi, şeftali yetiştirir gibi kız da yetiştirilir mi?

Meselâ kız yetiştirmeyip de bunun erkeğini yetiştirecek bir yurt açılsa, isim olarak ne verilecek? Biraz da dilimizi ustalıklı, yerinde, güzel kullanmasını bilnler yetiştirsek!

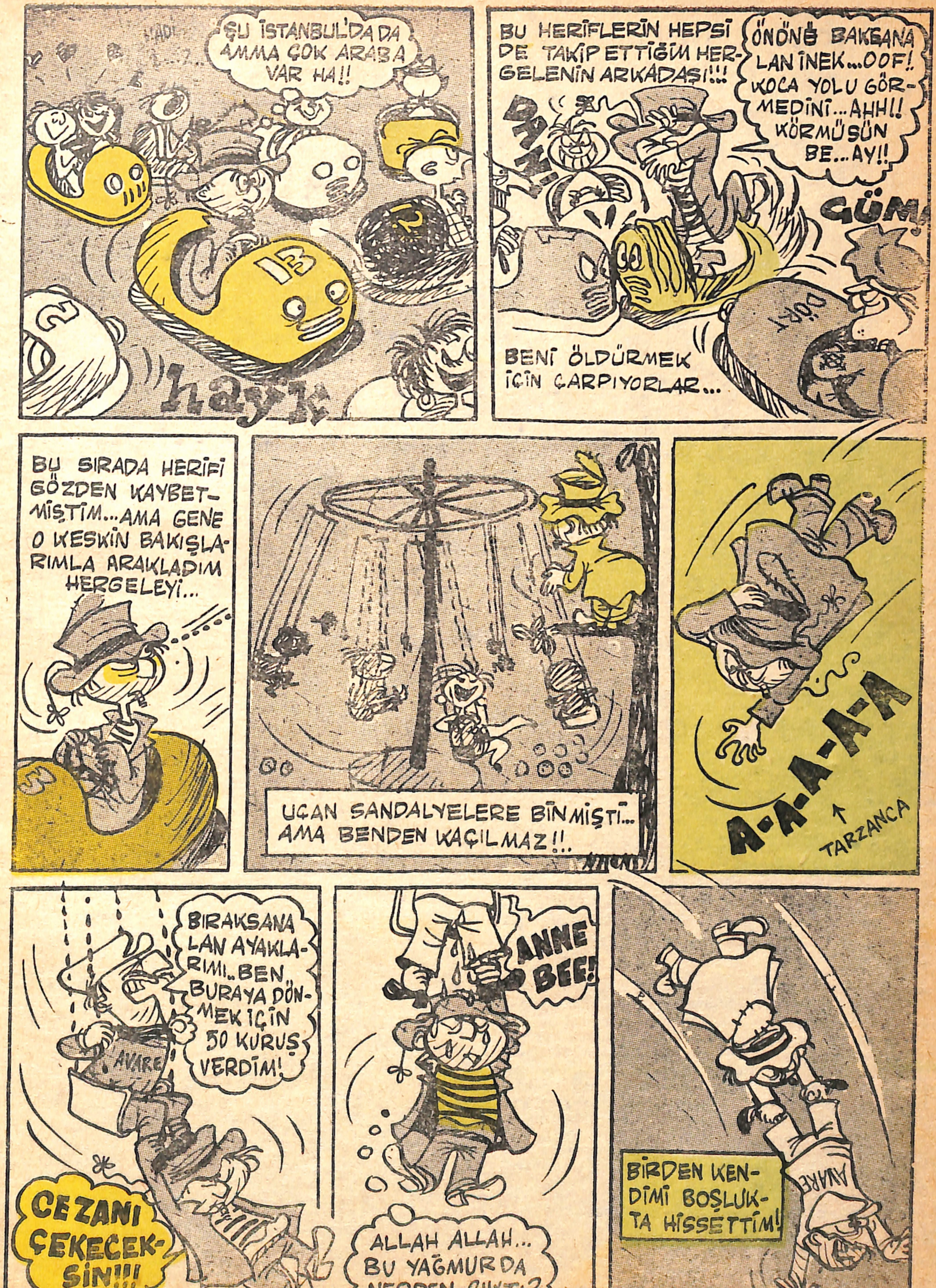

ŞU İSTANBUL'DA DA AMMA ÇOK ARABA VAR HA!!
hayk
BU HERİFLERİN HEPSİ DE TAKİP ETTİĞİM HERGELENİN ARKADAŞI!!!
ÖNÖNÜ BAKSANA LAN İNEK...OOF! KOCA YOLU GÖRMEDİN Mİ...AHH!! KÖRMÜSÜN BE...AY!!
GÜM!
BENİ ÖLDÜRMEK İÇİN ÇARPIYORLAR...
DÖRT
BU SIRADA HERİFİ GÖZDEN KAYBETMİŞTİM...AMA GENE O KESKİN BAKIŞLARIMLA ARAKLADIM HERGELEYİ...
UÇAN SANDALYELERE BİNMİŞTİ... AMA BENDEN KAÇILMAZ!!..
A-A-A-A-A
TARZANCA
BIRAKSANA LAN AYAKLARIMI..BEN, BURAYA DÖNMEK İÇİN 50 KURUŞ VERDİM!
AVARE
CEZANI ÇEKECEKSİN!!!
ANNE BEE!
ALLAH ALLAH... BU YAĞMURDA NERDEN ÇIKTI?
BİRDEN KENDİMİ BOŞLUKTA HİSSETTİM!
AVARE

James Thurber'den İki Küçük hikâye

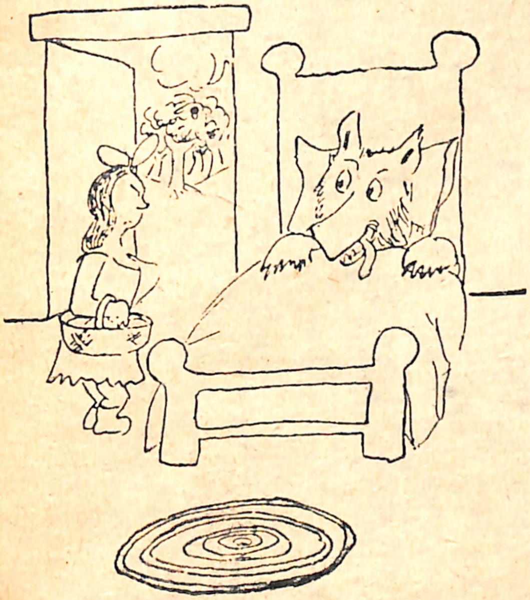

Kırmızı şapkalı kız

Koca bir kurt, kpytu bir ormanda bir küçük kızın yolunu bekliyordu. Bu küçükg kız, ihtiyar ninesine bir sepet dolusu yiyecek götürmek üzere, koca kurtun önünden geçecekti. Nihayet koca kurtun beklediği saat geldi çattı; elinde yiyecek sepetini taşıyan küçük kız göründü. «O sepeti ninene mi götürüyorsun?» diye soran kurta küçük kız even cevabını verdi. Koca kurt bunun üzerine kıza ninesinin nerede oturduğunu öğrenmek istediğini, evin yolunu tarif etmesini söyledi. Küçük kız da bunda bir fevkalâdelik görmeyip ninesinin adresini verdi. Koca kurt ormanda kayboldu.

Ninesinin evine varan küçük kız evin kapısını açınca bir de ne görsün, başında başlık, sırtında gecelikle yatağın içinde yabancı biri... Daha yatağın yanına yaklaşmadan bile yatanın ninesi değil koca kurt olduğunu küçük kız farketmişti. Çünkü Metro-Goldwyn-Mayer'in arslanı Amerika Birleşik Devletleri Başkanına ne kadar benzemiyorsa koca ket da ninesine o kadar benzemiyordu. Hattâ başında başlığı olsa bile. Bunun üzerine küçük kız sepetinden bir brovning tabancası çıkarıp kurtun canına okudu.

Alınacak ders: Zamane kızları artık öyle eskisi gibi kolay kolay aldatılamıyor.

İçkiyi bırakan Ayı

Uzak garbın ormanları arasında yaşıyan bir ayı vardı. Bu ayı zaman zaman bir iki kadeh atmasını çok seven fkat istediği zman içmemesini de çok iyi becerirdi. Sık sık gittiği barda önüne getirilen tahammür etmiş baldan yapılmış içkiyi, fazlaya kaçmadan içer, nefsini bir az körlettikten sonra tezgâhın üzerine para bırakıp bormene:

— Bir sorun bakalım, arka odadaki ayılar da bir şey içmek isterler mi? deyip evinin yolunu tutardı.

Fakat sonunda bir çokları gibi o da her allahın günü sabahtan akşama kadar içmeğe başladı. Her gece eve yıkıla yıkıla geliyor, şemsiyeliği bir tekmede yerlere yuvarlıyor, abajuru koparıp atıyor, dirseklerini pencere camlarına geçiriyordu. Sonra kendini yere atıp sızıncaya kadar sırt üstü yatıyordu. Karısı bu halden son derece üzüntülü, çocukları korku içindeydi.

sssss bev.;o,.tonüyükyhidsrnkA sdr cmf sdr cmf cmfhyp cmf
Zamanla gidişinin, tavır hareketinin saçmalığını anlayan ayı kendine çeki düzen vermeğe başladı ve hayırlısıyla dü - rüst ve yolunu şaşırmayan rabıtalı bir ayı oldu. Evine her gelen misafire ayyaşlığın kötülüğünden, zararlarından söz açıyor, içkiyi bırakalı ne kadar sıhhatli ve kuvvetli olduğunu anlata anlata bintiremiyordu. Sözlerinin doğruluğunu herkese ispat etmek için amuda kalkıyor, zor vücut hareketleri ya[illegible].yor, şemsiyeliği bir tekmede yerlere yuvarlıyor, abajuru koparıp atıyor, dirseklerini pencere camlarına geçiriyordu. Sonra, sıhhî jimnastik hareketlerinden yorgun düşüp yere uzanıyor, sırt üstü uyuyup kalıyordu. aKrısı bu halden son derece üzüntülü, çocukları korku içindeydi.

Alınacak ders: Madalyanın tersiyle yüzü bazan aynıdır.

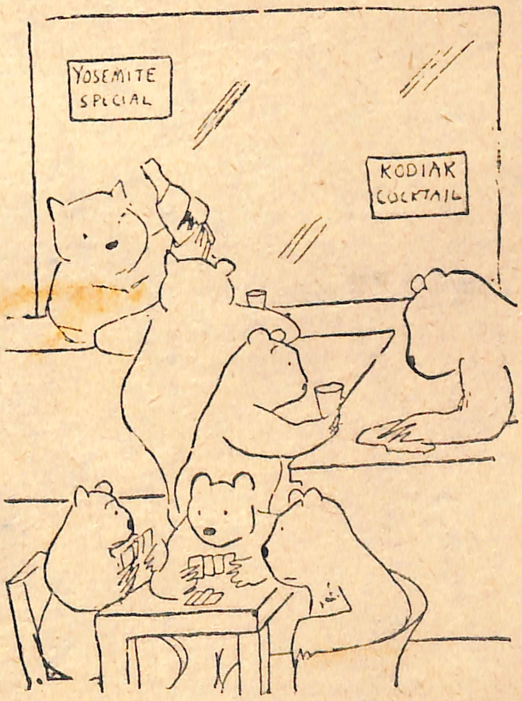

Balığa çıkalım

G. PİCHARD

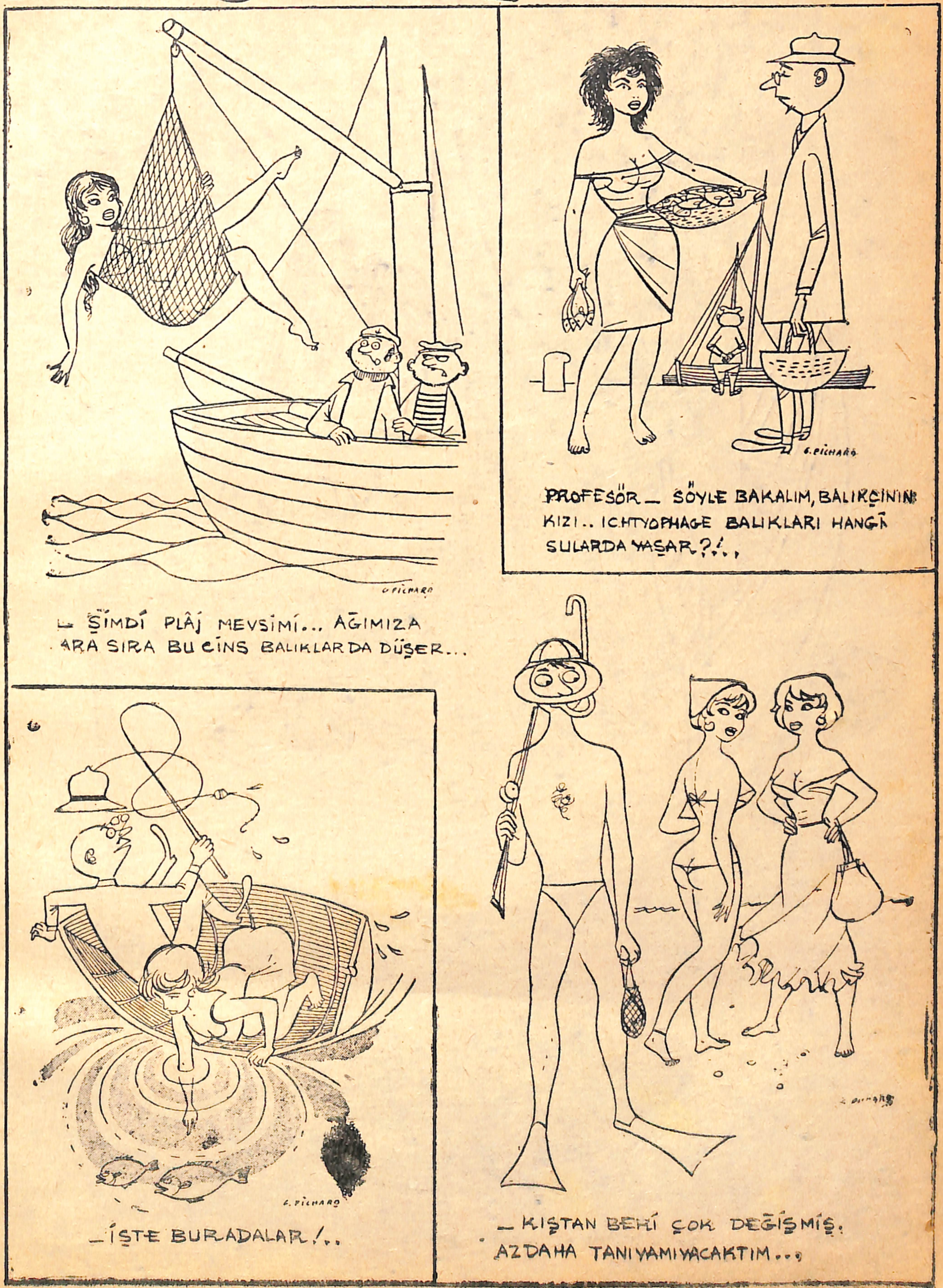

— KARICIĞIM, ARTIK SOYUNABİLİRSİN...

(FRANCE DİMANCHE)

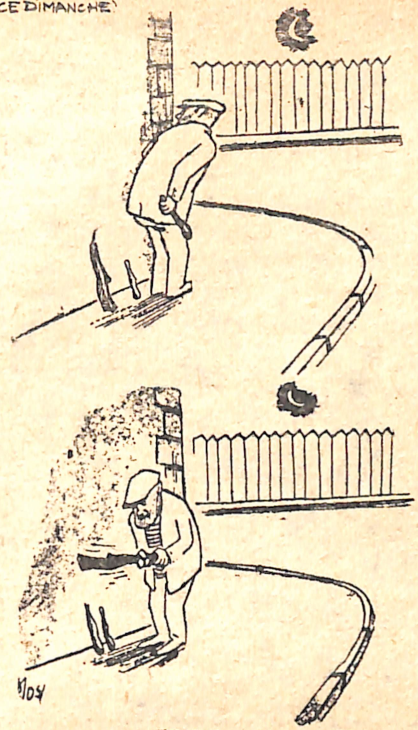

YAZISIZ

(FRANCE DİMANCHE)

YAZISIZ

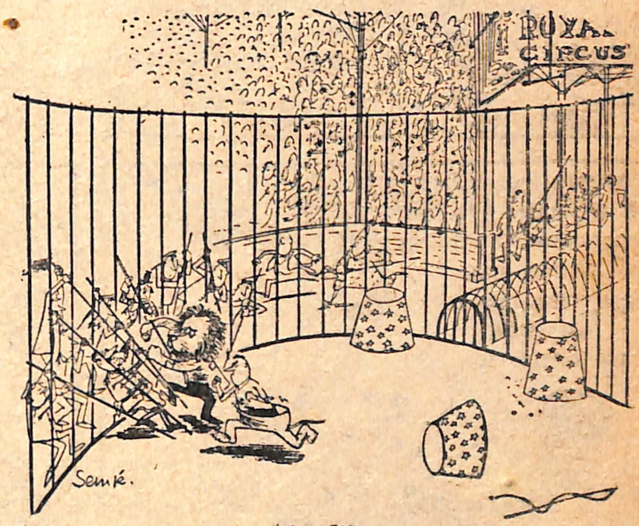

YAZISIZ

(FRANCE DİMANCHE)

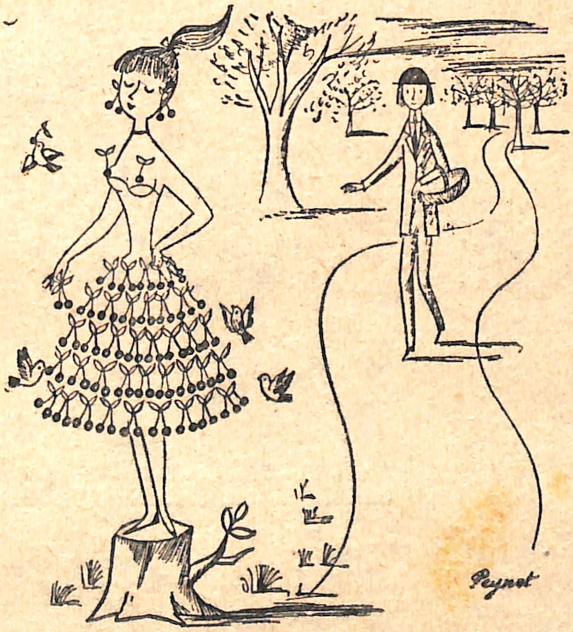

KİRAZ TOPLAMA MEVSİMİ...

(ICI PARIS)

YAZISIZ

ICI PARIS

ADAMDA ŞARKLI KUVVETİ VAR...

(F. DİMANCHE)

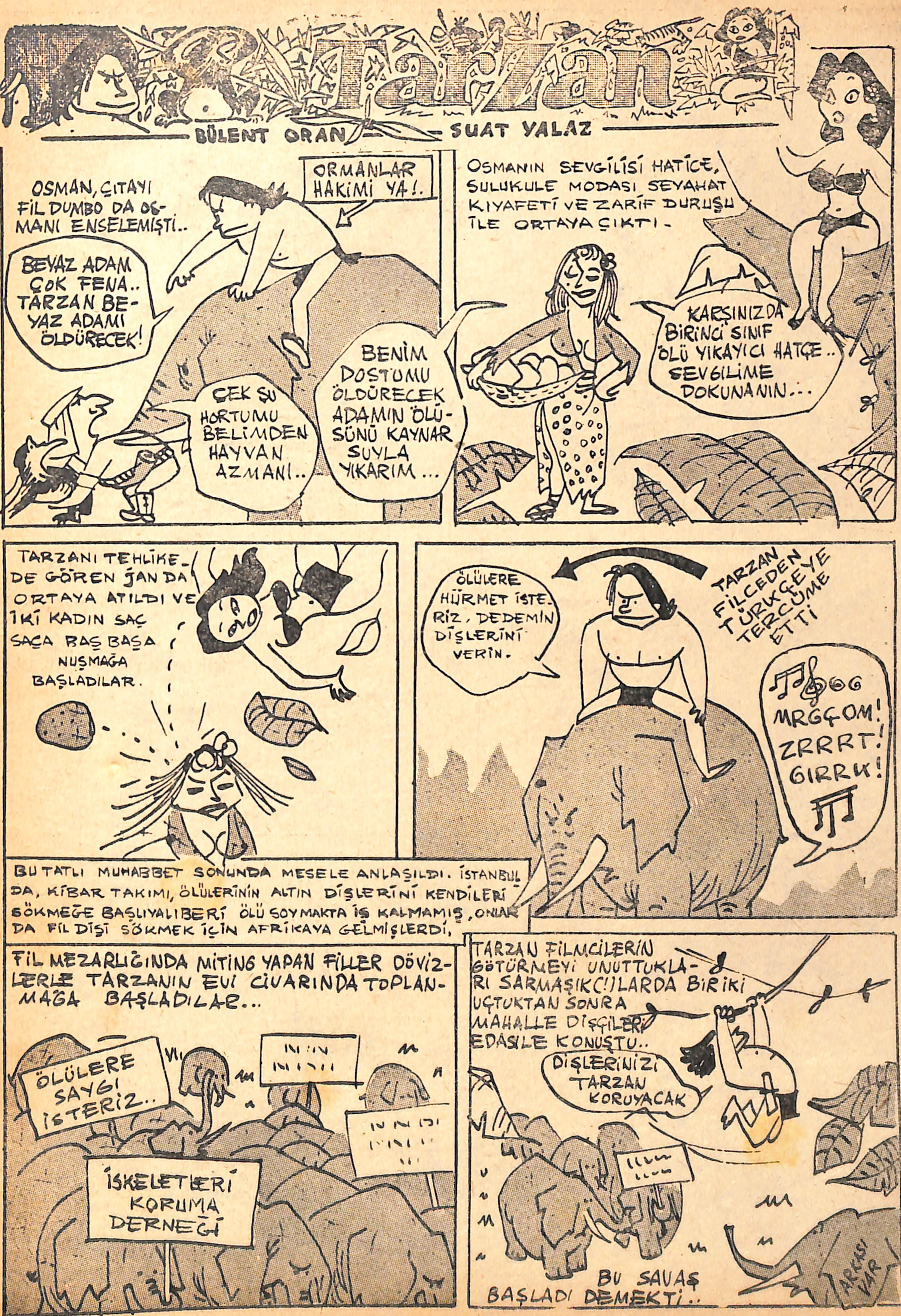

İTİZAR: Arkadaşımız Bülend Oran'ın rahatsızlığı sebebiy le KLEOPATRA romanını bu sayıda veremedik. Özür dileriz.

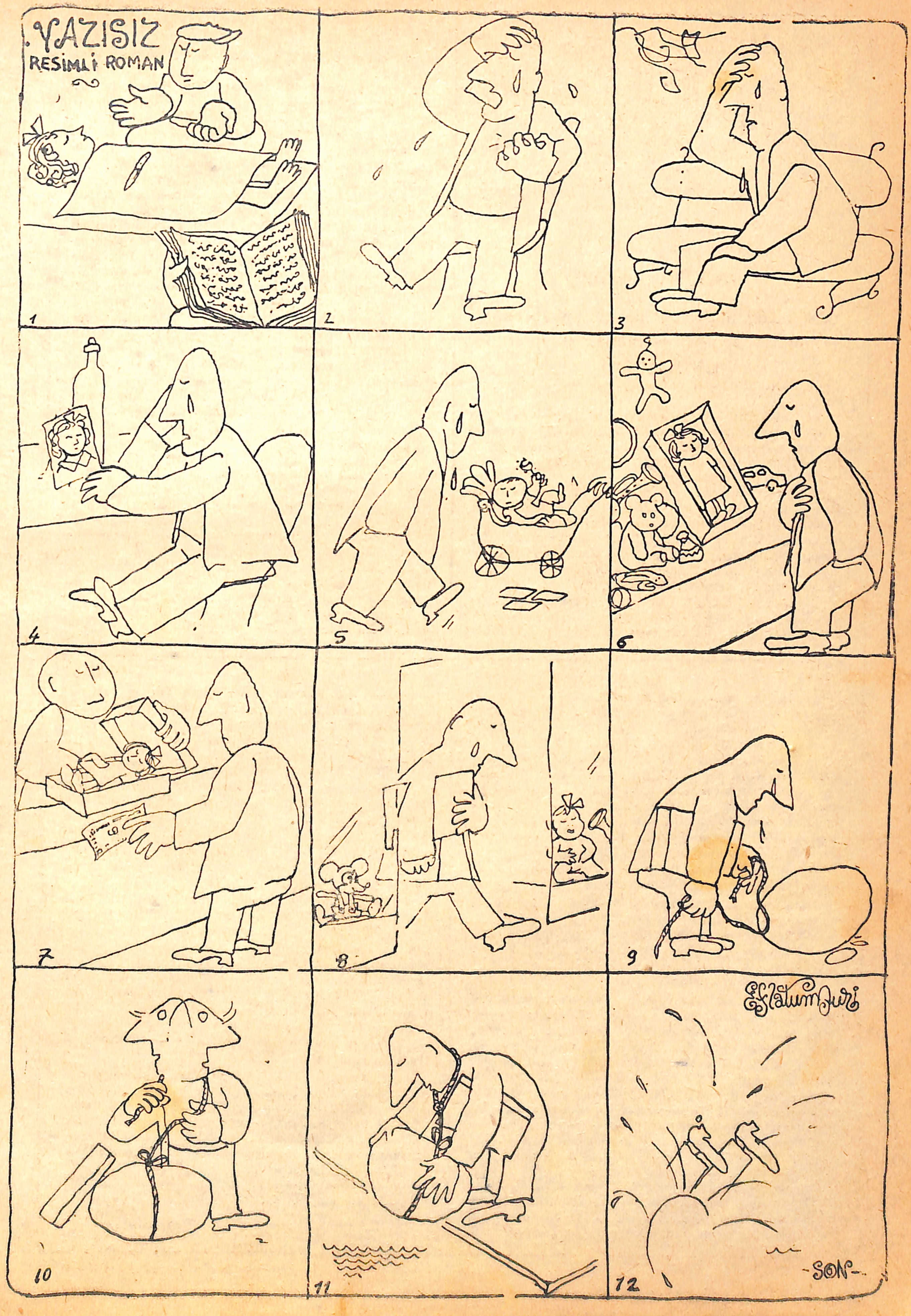
YAZISIZ
RESIMLİ ROMAN
1
2
3
4
5
6
7
8
9
Eflatunnuri
10
11
12
-SON-

1.

SİYASİ ROMAN : NO. 30

XVII. PARAGRAF

Yeni bakanın parlak meslek hayatı, milli hayvancılık ziyafeti ve Fransız şaraplarının garip iktidarı

Ah! Ne mükemmel bakan, ne mükemmel bakan oldu I!..

Bir kere tek başına bakan olmak şansı vardı. Vekâletler teşkilâtında olduğu gibi, ananevi bir merdivenin üstünde resmi çekilmiş bir gurubun arasında belirmek yerine, rötuşlanmış fotoğrafı gazetelerin ilk sayfalarına tek başına basılmıştı.

Böylece müvezziler, her sabah müşterilerine yalanlarla dolu ağır çantalarından Maşu'ya ait haber dağıtıyorlardı. İçlerinde en ufak bir beceriksizlik olmayan, dürüstlüğe dair asil kelimelerle dolu mektuplar her gün burgu gibi yazılariyle kalbler ve kasalar açmağa gidiyordu. Maşu meşhur elli milletvekilinden biri olmuştu. Arayın, elli birinciyi bulamazsınız!

Paskalın dediği gibi, dünyanın gidişatı Kleopatra'nın burnu ve Romvel'in idrar yolunun kısalığı yüzünden değişmiştir. Aynı şekilde Maşu da, mayısın ortalarına

2.

doğru boynunda bir kan çıbanı çıkmasaydı bakan olmayacaktı.

Yemekler kendilerini boyuna yiyip duranlardan intikamlarını alırlar. Oburu bir bacağından yakalayıverir, karaciğeriyle uğraşırlar. Boş vakitleri yoksa, yafta yapıştırır gibi enseye kan çıbanlarını yerleştiriverirler.

Bordo'dan dönüşünde Maşunun takma yakasının kenarında, onu iki gece uyumaktan alıkoyan, yüzde öğrenir gibi karın üstü yatıran çok renkli bir süs çıkıverdi. Fakat salı oturumu büyük bir oturum olacağı için ateşine aldırmadı, kaşları çatık yerine oturdu.

ZiZraat Bakanı Düziö, bugün, ekmek yapmağa elverişli hububat hakkında mânasız bir kanun projesini savunacaktı. Fransaya çok yağmur yağmıştı. Buğdaylar dökülmüş ve paslanmışlardı. İhracatçı memleketler kendilerininkini Allaha şükür gecikmeyecek olan gelecek harbler için saklıyorlardı. Fırıncılar öğleden sonraları sadece, tanesi iki franklık nefis tatlılar satmağa başlamışlardı. Bunları da çorbaya batırmak güçtü.

Düziö önce açıkladı:

— Kıtlığın kapılarımıza dayandığını söyletmeyelim. Kapılarımız olmadığı için bu gülünç olur. Rejimlerini ancak sefalet ve açlık üzerine kurabilecek aşırı temayüllü gazeteler tarafından memnuniyetle benimsenecek bir sözdür bu... Baylar! Bizim buğdayımız var, ekmeğimiz de olacak!...

Maşu, kan çıbanının sızladığını hissetti. Takma yakayı gevşetmek için başını sağdan sola hareket ettirdi. Düziö tekrar konuştu:

— Sadece ekmeğin kalitesi aynı olmayacak. On senedenberi ekmek kelimesi mânasını değiştirdi. Buğday ununa çavdar, mısır, pirinç ve bunlara benzer başka şeyler katıldı. Müstehlik sesini çıkarmadı. Bu müsamahayı başka mahsullere uzatmaktan ve ekmeğin içine (ilmin ve ijyenin rızasını aldıktan ve fikirlerini tahrik ettikten sonra) fasulya, mercimek, bakla gibi unlu gıdalar ve hattâ gerekirse kuşyemi katmaktan bizi kimse alıkoyamaz.

3.

Sağdan bir ses — Cik, cik, cik!

Başkan — Baylar, hatibi dinleyelim.

Maşu, aynı ihtiyatlı hareketle kan çıbanını kolalı yakanın esaretinden kurtardı. Başkan:

— Baylar, diye devam etti. Ne kadar hoş olursa olsun, şakalaşma zamanı değil! Devlet elinde valilerin raporlariyle bu meselenin iki çeşit halli karşısındadır: Ekmek vesikasının ihyası, (merkezde gürültüler, müfrit solda nidalar) veya ekmeğe kullanılması belki faydalı olmayan fakat elzem olan bazı maddelerin eklenmesi. Kimyevi şekilde işlenmiş bıçkı talaşı...

Bir ses — Bu talaş niye ?

Başkan — Baylar, müsaade edelim:

Bakan — ...... Aynı zamanda besleyici bir değeri haizdir.

Sağdan bir ses — Bu artık somun değil, odun olur.

Başkan — Bay Klar - Mübine, size nizamnameyi hatırlatırım.

Gasiye — Söz isterim!

Bakan — Aziz meslekdaşıma sözümü memnuniyetle bırakırdım ama sözlerimi isbat etmeliyim. Size ekmeğe her şeyin katılabileceğini göstermek istiyorum. Eğer yüzde 25 nisbetinde usulünce işlenmiş patates nişastası katılmasını kabul edersek, öyle bir ekmek elde etmiş oluruz ki...

Lavizon — Börek gibi! (Bağrışmalar, gülüşmeler.)

Başkan — Bay Lavizon, size zabıtnameye kaydederek nizamnameyi hatırlatırım.

Bakan — Böylece açığı kapatabileceğiz.

Kendine hâkim olamayan Maşu, göz kapakları yarı kapalı, başını üç dört defa salladı.

Bakan — Bunu yapabiliriz. Nakil masraflarından kurtulmak için mıntakalara göre, şeker pancarı, kestane, v.s. den faydalanacağız. Bu işi biz arzulamıyoruz. Bu malûm. Devlet iktisadi hürriyetin bu şekilde tahdi-

4.

dine ancak çok kısa bir zaman için başvuracaktır.

Maşu, kendisini ferahlatan o sağdan sola hareketi tekrarladı ve birden kendisine hitap edildiğini işitti.

— Konuşmamın başındanberi sayın bay Andre - Lüsyen Maşu boyuna beni tekzip ediyor.

— Ben mi?

— Sizi iyice gördüm. Başınızla sarih olarak tekzip etmediğiniz tek bir cümle geçmedi. Bakan sizce vazifesini yapmıyor mu?

Çıban galip geldi. İlgisizce oturmak isteyen, bütün meclisin gözlerini üstüne diktiği Maşu elini iğreti yakasının içine soktu ve başını sağdan sola çevirdi. Düziö hiddetten rengi uçarak:

— O halde, diye bağırdı, bakanın yerine geçmek için ne bekliyorsunuz? Baylar! Konuşma hürriyetinin bir doğma olduğu bu meclıste başıyla hayırlayarak, soğuk ve alaycı bir yalanlamayla muhalefet etmek asla görülmemiştir. İktidarda sayın bay Maşuya bırakamayacak kadar câzibe bulmuyorum. Onun yetkisi şüphesiz harikalar yaratacaktır. Baylar, benden başka biri milli gıdalanmanın ağır mesuliyetini üzerine alabilir. Başbakan istifamı veriyorum.

Tasavvur edilmez bir gürültü içinde Löblanke celsenin bittiğini ilân etti.

Koridorlar ve salon hemen doldu. Başbakan ve Ziraat Bakanı bir köşede, gürültülü bir hareketin ortasında, birbirlerine müthiş sitemlere başladılar. Sonra istifa etmiş bakan, kıpkırmızı bir asker gibi ayaklarını sürükleyerek, karısı tarafından kafası şişirilmeye gitti.

Maşu bu sırada öteki meslekdaşlarına izah ediyordu:

— Yanlışlık oldu. Boy...

— Boyunun ölçüsünü verdiniz, diye tam zamanında gelen Valmoz lâfa karıştı.

(Devamı var)

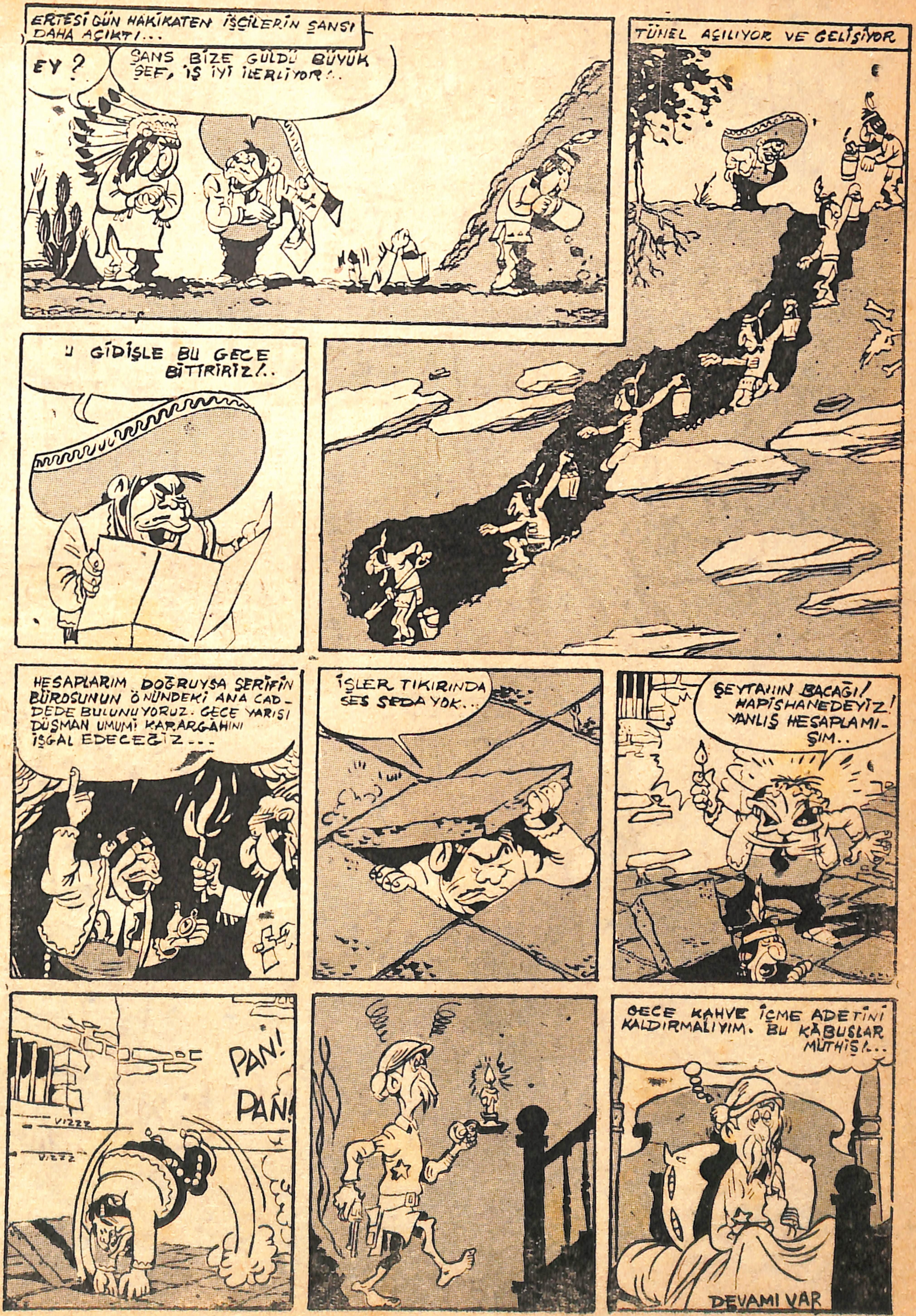
ERTESİ GÜN HAKİKATEN İŞÇİLERİN ŞANSI DAHA AÇIKTI...
EY ?
ŞANS BİZE GÜLDÜ BÜYÜK ŞEF, İŞ İYİ İLERLİYOR!..
TÜNEL AÇILIYOR VE GELİŞİYOR
BU GİDİŞLE BU GECE BİTİRİRİZ!..
HESAPLARIM DOĞRUYSA ŞERİFİN BÜROSUNUN ÖNÜNDEKİ ANA CADDEDE BULUNUYORUZ. GECE YARISI DÜŞMAN UMUMİ KARARGÂHINI İŞGAL EDECEĞİZ...
İŞLER TIKIRINDA SES SEDA YOK...
ŞEYTANIN BACAĞI! HAPİSHANEDEYİZ! YANLIŞ HESAPLAMIŞIM..
PAN!
PAN!
GECE KAHVE İÇME ADETİNİ KALDIRMALIYIM. BU KÂBUSLAR MÜTHİŞ!..
DEVAMI VAR

dolmuş

Sayı : 30
Cilt : II
75 Kuruş

— Acaba sizinle bir yerde tanıştırılmış mıydık Baaayan ?